

BELANGRIJK

Deze tekst mag gratis gelezen worden.

Wie deze komedie wil opvoeren dient contact op te nemen met [Toneelfonds Janssens](#) en [SABAM](#).

Normale zot gezocht**Normale zot gezocht**

Komedie in 3 bedrijven

Van Hilda Vleugels

Voor 6 dames, 3 heren

Wettelijk depot D/1973/220/48

ISBN 90-385-0250-8

© 1993 Toneelfonds J. Janssens/Hilda Vleugels

PERSONAGES

5 dames - 7 heren - naar keuze: muziekinstallatie of 1 saxofonist

MR. VERTOMMEN: directeur van psychiatrische instelling, vader van Frank en Albert

MEVR. VERTOMMEN: moeder van directeur

FRANK VERTOMMEN: zoon van directeur (en Lizette), psychiater

LISETTE: vroegere secretaresse van Mr. Vertommen, moeder van Frank en Albert

ALBERT: zoon van directeur en Lisette

PATRICIA: verpleegster

WENDY: secretaresse van Mr. Vertommen en Frank

MICHEL: interimair en verloofde van Wendy

ROSA: poetsvrouw

NICO: patiënt in gesticht, Sinterklaas

LEO: patiënt in gesticht, Superman

CAMERAMAN: persoon van Tv-ploeg

REPORTER: persoon van Tv-ploeg

DOKUS: Verrassing op einde van stuk

SAXOFONIST: patiënt in gesticht

P.S. De rollen van Frank, Albert en Dokus worden door eenzelfde persoon gespeeld.

DECOR

Het stuk speelt zich af in het bureel van de directeur van een psychiatrische instelling.

Achteraan in 't midden: een open haard, waarvan de schouw dermate gemaakt is dat iemand van boven uit kan door- kruipen. Hoogte van opening voor vuurplaats in schouw ongeveer 1, m. Rechts naast schouw foto of schilderij. (suggestie: een grote foto van de akteur van "Frank" en "Albert", maar dan met grote, gekrulde grijze snor, zgn. stichter van het gesticht) Links naast schouw (op dezelfde hoogte als bureau sekretaresse): venster dat open kan en naar binnen toe opendraait. Naast raam gordijnen met gordijnkoorden die zodanig gemonteerd zijn dat ze er in één ruk kunnen afgesnakt worden.

Vooraan rechter-zijwand: deur met opschrift "ARCHIEF". Aan linkerkant van deur een kapstok waaraan twee witte schorten hangen.

Rechts: bureau van de directeur. met direktorszetel. Voor bureau: twee stoelen voor bezoekers. Op bureau: telefoon.

Achteraan linkerwand: deur met "UITGANG". Vooraan linkerwand: stevige kast met klasseurs. Eén van de klasseurs draagt label "Hopeloze Gevallen": is een geheime doos met daarin een fles whisky en een glas. Helemaal vooraan tegen zijkant van klasseur-kast: trapladdertje. Uiterst vooraan tegen die zijwand een stopkontakt zonder stroom.

Achteraan links op podium (voor raam): kleiner bureau voor sekretaresse. Achter dat bureau: bureaustoel. Op bureau: schrijfmachine en telefoon.

Vooraan links op podium: sofa of stevig veldbeld (voor onderzoek van psy- chiatrische patiënten)

Her en der planten om op te fleuren.

1° BEDRIJF

(Frank zit op de stoel voor het bureau van de directeur. Wendy zit bij Frank op schoot, met rok iets boven knie. Noteert met potlood het diktaat van Frank in steno-bloc. Frank heeft arm om haar heen geslagen en wrijft over haar knie.)

FRANK: Wij rekenen op een spoedig antwoord van uwentwege en verblijven inmiddels, Geachte Heer, met de meeste hoogaching. Getekend: Frank Vertommen, onderdirecteur."

WENDY: Dat is het dan?

FRANK: *(kust Wendy vluchtig)* Dat is het, schatje. Typ die brief maar uit en als je het zonder fouten gedaan hebt, duiken wij straks met z'n tweetjes nog eens in het archief. En dan doen wij straffere toeren dan dit: *(Legt Wendy achterover in zijn armen en kust haar.)*

DIRECTEUR: *(op)* Frank! *(Frank springt op en Wendy valt op de grond.)* Ben je weer bezig! Heb je niets anders te doen?
(Wendy staat op, trekt rok naar beneden en trippelt naar haar bureau. Directeur gaat op zijn bureaustoel zitten. Frank slaat benen overeen en wacht arrogant uitbrander af.)

DIRECTEUR: Wendy, heb je de post al opgehaald bij de receptie?

WENDY: Nee mijnheer.

DIRECTEUR: Dan doe je dat nu maar. En je dagelijks roddelpraatje met de receptioniste mag deze keer tien minuten langer duren. Dat is de tijd die ik nodig heb om mijn zoon onder vier ogen te spreken.

WENDY: Ja mijnheer. *(af)*

DIRECTEUR: Wanneer ga je nu eens eindelijk volwassen worden, Frank. Je bent nu een jaar afgestudeerd als psycholoog en een jaar onderdirecteur van mijn psychiatrische kliniek. De gevallen van mijn patiënten er sindsdien niet lichter op geworden, maar de zeden van het vrouwelijke personeel wel. 't Is hier net een hoerenkot.

FRANK: Hela! In jouw jonge tijd was het hier ook al een hoerenkot, hé pa! Of

ben je vergeten dat IK een produkt ben van JOUW spelletjes met JOUW secretaresse?

DIRECTEUR: Wat ik vroeger gedaan heb was heel anders dan wat jij nu uitspookt. Bij mij was er echte, volwassen liefde mee gemoeid. Maar jij!... Jij gedraagt je zoals een baby. Je kan geen vrouwenborst tegenkomen, of je denkt dat je er moet aan komen.

FRANK: Als iemand van ons twee een baby gebleven is, pa, ben jij dat. Want bent uiteindelijk toch aan de rokken van je moeder blijven hangen, in plaats van met je secretaresse te trouwen toen ze in verwachting was.

DIRECTEUR: Je weet dat ik van mijn mama niet met je moeder mocht trouwen. Ik snap niet waarom je me dat nog wil verwijten.

FRANK: Ik verwijt je niets. Jij verwijt mij dat ik links en rechts wat pleziertjes meepak. Je weet dat ik dik tegen mijn goesting psycholoog geworden ben. Maar jij wou per sé een opvolger voor je zothuis. Voilà! Hier zit hij! Frank Vertommen, jouw afgestudeerde licentiaat in de psychologie.

DIRECTEUR: En dokter in de flirtologie.

FRANK: Dat is mijn hobby. En dat doe ik tijdens de koffiepauzes. Meer tijd wordt daar niet aan besteed. En als ik dat niet meer mag, mag je me binnenkort opsluiten bij uw cliënteel hier. Je weet toch dat frustraties tot ernstige psychologische stoornissen kunnen leiden.

DIRECTEUR: Maar Frankske. Het was om je toekomst te verzekeren dat mijn mama en ik je voor psycholoog lieten studeren. Begrijp je dat dan niet?

FRANK: Volgens mij heb je indertijd het verkeerde kind aangenomen. Misschien had je beter mijn tweelingbroer of –zus in huis gehaald.

DIRECTEUR: Ik had niet te kiezen. Dat weet je. (*dromerig*) Lizette stond voor de deur met jou in haar armen. "Leon", zei ze, "ons liefdesavontuur van destijds heeft meer opgeleverd dan één kindje. Ik heb het niet zo breed. Wil jij a.u.b. voor deze jongen zorgen? Hij heet Frank." Ze zag er zo lief uit als jong moedertje, mijn Lizetteke. En de baby... zo schattig! (*Ontwaakt uit gedroom*) En ik heb je aangepakt Frank.

Sindsdien hebben mijn mama en ik alleen maar het beste met je voor gehad.

FRANK: Ik was liever stationschef geworden, dat weet je.

DIRECTEUR: Maar je hebt toch je elektrisch treintje daar in 't archief. Daar kan je tussendoor toch mee spelen?

FRANK: Mijn elektrische trein! Oh! (*wil naar het archief lopen*) Ik moet de wissels op de lijn Lier-Herentals nog veranderen. De trein van half-tien gaat daar subiet doorkomen.

DIRECTEUR: Sorry Frank, vandaag kan je niet met je treintje spelen. Deze namiddag komt de VRT een reportage maken over ons instituut. Ik wil niet dat ze te weten komen dat de onderdirecteur van "Huis Kierewiet" nog met elektrische treintjes speelt. Trouwens, ik zou willen dat je een speech voorbereidt.

FRANK: Een speech? Waarom?

DIRECTEUR: Omdat jij gaat spreken.

FRANK: Ik? Waarom ik?

DIRECTEUR: Je hebt een goed en geloofwaardig voorkomen.

FRANK: Dank u.

DIRECTEUR: Jij gaat voor de camera de goede werking van onze kliniek toelichten.

FRANK: De goede werking... Pa! Je weet zo goed als ik dat hier alles in het honderd loopt. Geen enkele patiënt betert. Integendeel, ze lijken hier nog zotter te worden.

DIRECTEUR: Juist. En het is die toestand die jij met je speech én je voorkomen moet ontzenuwen. In die reportage moet ons verplegend personeel zo goedaardig en tegelijkertijd kordaat naar voren komen als...

FRANK: ...Popeye the sailorman!

DIRECTEUR: En ons instituut moet zo fantastisch uitkomen als....

FRANK: ... het peperkoeken huisje?

DIRECTEUR: En onze patiënten moeten er in voorgesteld worden als...

FRANK: ...als Kwik en Flupke. Ik hoor het al, wij komen op Ketnet.

DIRECTEUR: Ik wil dat je een ernstige speech voorbereidt. Begin er maar

aan. Ik ga bewijsmateriaal zoeken.

FRANK: Bewijsmateriaal?

DIRECTEUR: We moeten toch wel ene zot hebben die er wat op vooruit
gegaan is en die een beetje presentabel is.

WENDY: *(steekt hoofd binnen)* Oh, excuseer. Zal ik nog tien minuutjes terug
gaan?

DIRECTEUR: Nee, kom maar binnen, Wendy.

(Wendy gaat achter schrijftafel zitten)

FRANK: Ik zal Wendy die speech laten schrijven, pa. Ik moet nog interviews
afnemen van enkele verpleegsters die komen solliciteren.

DIRECTEUR: Goed. Maar blijf in godsnaam van de referenties van die
meisjes af!

FRANK: Ja, ja! *(Directeur af)* Tuut! Tuut! De trein vertrekt. *(loopt naar
archief)* Ik moet eerst die wissels veranderen, anders gebeurt er een
ramp in het station van Berchem. *(voor deur van archief)* O ja, Wendy.
Schrijf eens een speech die ik straks kan voorlezen voor de VRT. 't
Moet een sprookje zijn. Over dit zothuis.

WENDY: Een sprookje? Over dit zothuis? Sorry Frank, maar dat kan niet.

FRANK: Maar, Wendy! Je kan toch wel een stukje schrijven waardoor de
naam van "Huis Kierewiet" opgekrikt wordt! *(kijkt omlaag)* Jij bent
toch een krak in 't opkrikken! *(af naar archief)*
(Wendy schrijft. Er wordt op de deur geklopt. Wendy doet open.)

PATRICIA: *(op)* Goedendag, juffrouw. Moet ik hier zijn om te solliciteren voor
de vacature van verpleegster?

WENDY: Kom maar binnen, juffrouw. Ik zal mijnheer even roepen. *(klopt aan
op archiefdeur)*

FRANK: *(vanuit archief)* Nu niet! Die van 10 uur gaat seffens binnenkomen.

WENDY: De juffrouw van kwart voor tien komt eerst solliciteren, mijnheer.
*(Gestommel achter archiefdeur. Wendy gaat verder werken aan haar
bureau. Frank komt binnengestoven.)*

FRANK: *(begerig)* Waw! *(deftig)* Gaat u zitten juffrouw; Het is nog "juffrouw",
neem ik aan?

PATRICIA: Ja, mijnheer. Niet gehuwd, niet verloofd en niet verliefd. Nog 100

% beschikbaar, bij wijze van spreken.

FRANK: Hm! Zo mooi, zo blond en nog alleen. Maar even terzake. Je weet dat we een verpleegster zoeken voor onze mannenafdeling. En vermits je niet gehuwd, noch verloofd bent, moet ik je toch deze vraag stellen: je bent toch niet vies van mannen?

PATRICIA: Nee, mijnheer. Ik hou van mannen. Hun psychische stoornissen interesseren me enorm.

FRANK: Bon. Dat zijn al heel goede referenties. Heeft u er nog andere?
(Patricia knoopt jasje los) Nee, nee, die nog niet. Die bekijken we later wel.

PATRICIA: Ik heb mijn papieren in mijn binnenzak zitten, mijnheer.

FRANK: Oh! Geef ze dan toch maar.

(Patricia overhandigt papier. Frank overleest)

FRANK: Dat ziet er goed uit. Dus, je bent niet getrouwd, niet verloofd, je houdt van mannen, en je hebt (bekijkt haar van top tot teen) uitstekende referenties. Dan moet ik je enkel nog aan een kleine psychologische test onderwerpen. Hoe was je naam?

PATRICIA: Patricia Verhoeven.

FRANK: Patricia! Een naam als een operettemelodie!... Zou je daar op de sofa willen gaan zitten, Patricia?

(Patricia gaat op sofa zitten. Frank gaat dicht naast haar zitten.)

FRANK: Omdat je veel omgang zal hebben met onze psychiatrische patiënten, Patricia, wil nagaan of je opgewassen bent tegen de soms vreemde gedragingen van onze patiënten. Ik ga reacties testen.

PATRICIA : Ok.

(Frank geeft Patricia een zachte kus op de wang en kijkt haar an. Kijkt haar dan aan. Patricia kijkt verbaast maar reageert verder niet.)

FRANK: *(Kijkt haar in de ogen; liefjes)* Patricia, ik hou van je.

PATRICIA: Is dit nog altijd een test, mijnheer?

FRANK: Ik weet het niet.

PATRICIA: Als het een test is, zou ik zeggen: "Dat doet me plezier, jongen!"

FRANK: En als het geen test is?

PATRICIA: ...Dan zou ik niet weten wat zeggen.

FRANK: *(springt op)* Patricia! Je bent geslaagd! Je bent aangenomen! Je mag meteen beginnen. Op de afdeling personeelszaken zal men je papieren in orde brengen en je een uniform geven. Zodra dat geregeld is, kom dan terug naar hier; Voor verdere instructies. *(kijkt op klok)* Twee voor tien. Ik moet nu dringend even weg. *(opent deur voor Patricia)* Tot straks?

PATRICIA: Tot straks! *(af)*

WENDY: Je palmares wordt wel heel lang, mijnheer Frank.

FRANK: *(Kijkt beduusd omlaag)*

WENDY: Ik bedoel: je lijst van veroveringen.

FRANK: Maar jij blijft de nummer één van mijn hitparade, hoor Wendy! Ik heb vandaag geen zin meer om te werken. Ik moet in het archief nog wat problemen oplossen. Dat pas afgestudeerd vriendje van u, die kersverse psycholoog, is die nog altijd aan 't stempelen?

WENDY : Je bedoelt Michel? Die heeft nog steeds geen vaste job, nee.

FRANK: Bel hem. Bel die eens op. Zeg dat hij onmiddellijk moet komen. Hij mag mijn plaats innemen vandaag. Ik moet dringend de Belgische Spoorwegen gaan helpen. Er zijn serieuze stiptheidsproblemen. *(af naar archief)*

WENDY: *(telefoneert)* Hallo! Michel?!... Zou jij hier vandaag de plaats kunnen innemen van Frank Vertommen? Ja, dat is de zoon van de directeur. Hij heeft geen zin om te werken vandaag. Ja, schatje, dan ben IK ja secretaresse... Ja, ja, eentje die op je schoot komt zitten... Kom je?... Prima. Tot seffens! *(haakt in.)* 't Is toch wel straf, hè! Ik moet altijd maar op de schoot gaan zitten, of mee in het archief duiken om te rollebollen. Ik ben geen sekretaresse, verdomme. Ik ben een hoer die kan typen!... *(Trypt)*

FRANK: *(op)* Hopeloos! 't Is hopeloos! *(Neemt dossier "Hopeloze Gevallen")* Wat een situatie bij de Belgische Spoorwegen! Nu zit het traject Leuven-Hasselt weer in een knoop! *(Neemt fles whisky, wil drinken)*

(Rosa en op. Stapt resoluut binnen met dweil, aftrekker en emmer. Frank moffelt glas en fles weg.)

Frank: En wat denkt gij hier te komen doen?

Rosa: Kuisen natuurlijk. Als straks de B.R.T. komt moet het hier kraak-proper zijn, heeft mijnheer de directeur gezegd.

Frank: Hier wordt niet gekuist. Hier moet gewerkt worden. Eruit.

Rosa: Mijnheer Frank, de orders van uw vader zijn: "bureau van de directeur" kuisen. En dan kuis ik de bureau van de directeur. (Zet aftrek-ker tegen bureau van sekretaresse en steekt dweil in emmer.)

Frank: En de orders van de ZOON van de directeur zijn: ERUIT. En dan vliegt ge eruit.

Rosa: Ik denk dat GIJ water bij uw wijn zult moeten doen, hoor manneke. Want uw vader is hier nog altijd de grootste baas.

Frank: Water bij mijn wijn! Water bij mijn wijn! Ik zal eens water in uw nek kappen! (Grijpt emmer en wil die over hoofd van Rosa uitgieten.)

Rosa: (Zet het op een lopen.) Hulp! Hulp!

11.

(Snelle aktie: Superman verschijnt achter venster. Duwt venster open. Staat als "verschijning" in vensteropening.)

Leo: (Theatraal:) Superman heeft de kreet van een weerloos slachtoffer gehoord. (Springt bovenop bureau van sekretaresse.) Hier is Superman! De redder van de verdrukten! (Springt op de grond.) De verdediger van mensen in nood! (Tot kuisvrouw:) Opzij, gij schone jonkvrouw, Superman zal uw vijand wel vernietigen. (Neemt aftrekker. Richt steel op Franks borst) En gij! Galgenaas! Zeg uw akte van berouw op want uw laatste uur heeft geslagen.

Frank: (Kalm:) Leo! Hoe dikwijls moet ik het u nog zeggen. Gij zijt Superman niet, gij zijt Leo Verswijfelt uit Zottegem.

Leo: Mis poes! Ik ben Superman, en ik verdedig die schone jonkvrouw daar. (Richt bezemstel op Franks borst.) En garde!

Frank: Wendy! Ge hulp halen. Haast U. (Grijpt klasseur en houdt die als schild voor zich uit.) Ik zal proberen Leo wat in bedwang te houden.

Leo: Ha! Ha! Ha! Superman in bedwang houden! Gij gelooft nog in sprookjes, man! Superman is ijzersterk en onkwetsbaar. Ha! Ha! Ha! En garde! Ge zult boeten voor wat ge deze edele jonkvrouw hebt aangedaan.

Frank: Kom tot jezelf, Leo. Komaan, of we moeten u straks weeral in de afzonderingscel stoppen.

Leo: Wat! Gij bedreigt Superman!... Kom op, vermetele onversaagde, dat ik U als een satéke aan dit stokje rijg... (Bekijkt punt bezemsteel) ... ik bedoel: dat ik u als een speenvarken aan dit spit steek.

(Beide mannen leveren een luidruchtig en kort duel, waarin Frank de slagen van de bezemsteel met de klasseur opvangt. Na korte strijd Wendy en Patricia op. Wendy schuilt achter haar bureau .Patricia gaat tot bij Superman.)

Patricia: Superman! Hier zijt ge!... Ik ben het, Diana, uw Supervrouw. Oh schat! (Slaat armen om Superman.) Ik heb u overal gezocht. Vliegt ge met mij mee naar huis? De soep en de patatten staan klaar.

Leo: Oh Diana! Mijn wonderschone vrouw. Ja! Ik ga met je mee.

(Patricia en Superman stappen via bureaustoel van Wendy op de vensterbank.
Als Patricia op bureaustoel staat draait ze zich om naar Frank.)

Patricia: De hoeveelste verdieping is het hier, mijnheer?

Frank: Gelijkvloers.

Patricia: Dan zal het wel gaan.

(Patricia en Superman springen samen uit het raam.)

12.

Frank: Bekwame kracht die Patricia! Supervrouw, he!...

(Wendy ploft op bureaustoel. Rosa scharrelt kuisgerei bijeen.)

Frank: (Tot Rosa:) En gij, kuismadam! Ziet ge nu wat ge allemaal teweeg brengt als ge niet luistert naar uw superieuren! Eruit! Dit bureau moogt ge pas kuisen als ik er niet ben! (Rosa af. Frank tot Wendy:) En hoe zit het met uw stukje psycholoog? Doet ie het of doet ie het niet?

Wendy: In 't week-end, van achter in de auto, ja.

Frank: Dat bedoel ik niet. Komt hij nu of komt hij niet?

Wendy: Oh! Ja, hij kan ieder moment hier zijn.

Frank: Goed. Dan ga ik op de uurrooster op de lijn Leuven-Hasselt verbeteren. (Af via archief.)

(Wendy tikt op schrijfmachine. Even later directeur op.)

Direkteur: Ah! 't Gaat er hier beschaafd aan toe, deze keer. (Gaat achter zijn bureau zitten.) Is Frank aan 't werk?

Wendy: Ja mijnheer. Hij is op dit ogenblik een rampzalig geval aan 't bekijken.

Direkteur : Zouden wij in dit huis dan niets anders zitten hebben dan rampzalige gevallen!... Hebben wij echt niets om mee uit te pakken? (Wendy trekt op dat ogenblik haar kleding recht) Nee, wat gij uitpakt bedoel ik niet. DAT is niet voor de B.R.T., dat is voor Veronica. Ik bedoel: hebben wij in Huis Kierewiet geen enkele zot zitten die aan 't beteren is.

Wendy: Hoe is het met onze Napoleon, mijnheer? Ik dacht dat we bij hem resultaat hadden met onze therapieën. Die houdt tegenwoordig toch zijn rechterhand niet meer onder zijn vest?

Direkteur: Dat is omdat we zijn bretellen afgepakt hebben. Maar sedertdien houdt hij zijn hand op zijn gulp en roept: "Marie-Louise!" Daar kunt ge niet mee op de T.V. komen, hoor!

Wendy: En met onze Eerste Minister hoe is het daar mee?

Direkteur: Sedert gisteren definitief geklasseerd bij de hopeloze gevallen.

(indien geen life-saxofonist voorhanden, moet de tekst tussen de lijnen weggelaten worden.)

Wendy: En onze saxofonist?

Direkteur: Nog geen beterschap mee gemoeid. Die doet de ganse niets anders dan lucht binnenzuigen. Zelfs op te spreken. Maar geef hem een saxofoon en hij blaast er in, verdorie!

13.

(er wordt op de deur geklopt. Mevrouw Vertommen op in rolstoel.)

Mevrouw Vertommen: (Stijfjes tegen Wendy:) Goede morgen juffrouw. (Wendy begint braafjes te typen. Tot Directeur:) En Leon, is hier alles klaar voor de T.V.-opnames?

Direkteur: Nee mamaa! Nog niet! Er moet hier nog gekuist worden, zie ik.

Wendy is met een speech bezig. En Frank zoekt voor de public relations nog een paar model-exemplaren.

Mevr. Vertommen: Die kan gemakkelijker een dozijn mannequins vinden dan één zot die aan de beterhand is. (Knikt in richting van Wendy.) Is dat affairke met haar nog altijd bezig?

Direkteur: Deze morgen nog wel, ja.

Mevr. Vertommen: Verschrikkelijk!... Ge hadt hem beter niet aangepakt indertijd. Ik twijfel er sterk aan dat Frank wel echt uw zoon is. Frank heeft NIETS van uw karakter, noch van het mijne. Hij is een slappeling. Ik denk dat uw vroegere sekretaresse ons belazerd heeft en dat die jongen niet van u is.

Direkteur: Maar mamaa! Lizette heeft die jongen toch zelf gebracht! En daarbij: Lizette liegt niet. Lizette loog nooit.

Mevr. Vertommen: Lizette! Lizette! Hoe kunt gij weten dat Lizette nooit loog?

Direkteur: Tegen mij heeft ze honderd keer gezegd "Leon, ik hou van je". En gij keek terwijl ze dat zei niet in haar ogen. Maar ik wel! (Dromerig:) Het waren helblauwe ogen, met een eindeloze diepte, een tropische warmte... en vol heerlijke eerlijkheid...

Mevr. Vertommen: Hou op, Leon. 't Is al lang goed. We zitten nu al 25 jaar met die zoon van u en uw sekretaresse opgescheept en wij zullen zijn opvoeding tot een goed eind brengen. Daar sta ik borg voor.

Direkteur: En als gij er borg voor staat, mamaa, dan staat er een flink kapitaal achter.... Dan ben ik HEEL gerust!

Mevr. Vertommen: Bon. Om te beginnen gaan we er moeten voor zorgen dat de geschiedenis zich niet herhaalt. Ik wil deze keer niet onverwacht OVERgrootmoeder worden van één of andere tweeling van een sekreta- resse. (Fluistert:) Bestaat de mogelijkheid om Frank iets te geven dat zijn interesse voor vrouwen vermindert?

Direkteur: Maar mamaa!

Mevr. Vertommen: Geen sentimentaliteiten, Leon! Gaat het of gaat het niet?

Direkteur: Voor oververhitte patiënten koken wij 't eten af in soda-water.

14.

Mevr. Vertommen: Goed. Dan beginnen wij nog vandaag met Franks behandeling. Ik maak zijn eten klaar in soda-water en gij zorgt er voor dat hij hier koffie krijgt van soda- water.

Direkteur: Maar mamaa!

Mevr. Vertommen: Niks te maren. Er moet een eind gemaakt worden aan zijn GEIul.

Direkteur: Maar mamaa!

Mevr. Vertommen: Kom, kom, kom. We gaan hem niet vermoorden, hoor. Een verslapping van een overbedrijvig orgaan is geen misdaad. Dat is dus afgesproken. Gij zorgt voor de koffie, en ik voor de rest. (Af.)

Direkteur: Franks vrouwen-fobie is een zorg voor later. Nu moet ik zien waar ik een genezen zot kan vinden. Waar haal ik die in godsnaam vandaan!... Ik zal eens in de archieven moeten gaan napluizen welke soort gestoorden zich het sympathiekst opstellen voor een camera. Misschien vind ik iets in de dossiers van de fobieën. Ja, dat zijn over 't algemeen zachtaardige types.

(Uit Archief klinkt rem-geluid en gerammel van een botsing)

Frank: (Stem vanuit archief) Verdomme, verdomme! Die van Luik kwam veel te vroeg binnen!

(Direkteur springt op en wil archief binnengaan. Op dat ogenblik Lizette op.)

Lizette: Nog altijd directeur hier, Leon?

Direkteur: Lizette?! (Gaaf naar Lizette met uitgestrekte armen. Neemt haar hand vast en leidt haar naar de stoel voor het bureel.) O Lizette! Wat is dat lang geleden dat ik u gezien heb. Wat kan ik voor U doen? (Tot Wendy) Wendy, Ga in 't archief de zachtaardige gevallen eens ontsporen... ik bedoel opsporen. Die zitten waarschijnlijk bij de "fobieën".

Wendy: Maar mijnheer.

Direkteur: Niet tegensputteren. Het onderhouden van ALLES wat zich in het archief bevindt hoort hier bij uw dagelijkse taken. Dat was in uw tijd ook zo, nietwaar Lizetteke?

(Wendy gaat schoorvoetend naar archief. Doet de deur open. Aarzelt om binnen

te gaan. Een paar armen van achter de deur sleuren haar binnen.)

Direkteur: En vertel me eens, Lizetteke, wat kan ik voor u doen? Ge weet, ik
wil alles voor u doen.

Lizette: Alles, behalve trouwen, he Leon?

15.

Direkteur: Dat ligt aan mijn mamaa! Dat weet ge.

Lizette: Tja, uw mamaa! Leeft die nog?

Direkteur: Nog helemaal! Ze zit momenteel wel in een rolstoel, maar haar
dominante factoren zijn nog niet verzwakt. Maar laten we mamaa even
vergeten. Welk gelukkig toeval brengt u naar hier, Lizetteke?

Lizette: Wel, Leon, ik heb nog een zoon, zoals ge hadt kunnen vermoeden.
Hij heet Albert en is een zeer lieve jongen.

Direkteur: Al wat van ons voortsproten is MOET lief zijn, Lizetteke.

Lizette: Onze Albert is inderdaad heel lief, maar hij heeft helaas een
kleine afwijking.

Direkteur: Is hij gehandicapt?

Lizette: Niet lichamelijk. Alles wat gij hebt heeft hij ook. Maar hij heeft een lichte fobie.

Direkteur: Wat voor een fobie, Lizetteke?

Lizette: Hij is verlegen in het bijzijn van vrouwen.

Direkteur: 't Is niet waar! Wat de ene te veel heeft, heeft de andere te weinig! Hoe is het mogelijk! Maar dat is geen fobie, hoor Lizetteke. Dat is een zeer normaal, en zelfs een zeer lovenswaardig verschijnsel.

Lizette: Dat wel, maar bij onze Albert is die verlegenheid in het bijzijn van vrouwen geëvolueerd tot een allergie.

Direkteur: Een allergie! Hoezo een allergie?

Lizette: Hij moet altijd NIEZEN als hij een vrouw ziet.

Direkteur: Niest hij dan bij u ook?

Lizette: Nee, hij ziet mij graag. Bij mij voelt hij zich op zijn gemak. Ik ben in zijn ogen waarschijnlijk geen echte vrouw.

Direkteur: Maar in MIJN ogen wel, hoor Lizetteke. Nog altijd!

Lizette: Stilaan is de allergie van onze Albert uitgegroeid tot een echte fobie. Nu niest hij niet alleen als hij een vrouw ziet, maar hij wordt ook zo bang als een wezel. Hij trilt als een espenblad als er een meisje naar hem kijkt. Hij loopt er zo ver mogelijk van weg. De laatste tijd begint hij zelfs te schreeuwen van angst. Het verergert zienderogen met hem. En daarom dacht ik dat ik hem beter in uw kliniek liet opne-

men. Gij zijt de allerbeste psycholoog ter wereld. In mijn ogen
althans. En gezien uw speciale binding met Albert, ben ik er zeker
van dat gij hem kunt genezen.

16.

Direkteur: Maar Lizetteke! Ge treft het! Wij hebben momenteel DE psycholoog
in huis die zoiets kan genezen. Ja, ik ben ervan overtuigd dat hij
uw... onze Albert kan genezen... Waar is Albert?

Lizette: In de auto. Ik wou eerst komen kijken of hij hier binnenmocht.... en
of er geen vrouwen in de buurt waren.

Direkteur: Ga Albert maar halen. Ik zorg er wel voor dat hij goed opgevan
gen wordt.

Lizette: Dank je... Leon. (Staat op)

Direkteur: En... euh... Lizetteke. Als onze Albert hier geïnterneerd is, komt
gij hem dan dikwijls bezoeken?

Lizette: Zo dikwijls mogelijk, als het toegelaten wordt.

Direkteur: En mij ook?

Lizette: Ja, Leon. Jou ook. (Kust hem vluchtig op wang. Af.)

Direkteur: Wendy! Wendy!

(Wendy op met half-afhangende blouse. Onverzorgd haar. Schoenen in de hand.
Kleedt zich verder aan.)

Wendy: Ja mijnheer.

Direkteur: Ga aanstonds naar de 1^e verdieping en laat Rosa daar de
"suite" in gereedheid brengen. Je weet wel, die luxe-cel. We krijgen
een belangrijk patiënt.

Wendy: Welke minister zou er nu weer zot geworden zijn? (Af.)

Direkteur: Oh Lizetteke! Wat ziet ze er nog knap uit. Mijn hart sprong bijna
uiteen toen ik ze zag.

Patricia: (Stormt binnen.) Mijnheer! O Mijnheer! Er is tumult op de tweede
verdieping! De verplegers vragen of U direkt zou willen komen.

Direkteur: (Stormt met Patricia mee buiten) Ik kom. Sapperloot! Moet dat
juist nu gebeuren! (Af.)

(Albert en Lizette op.)

Albert: Dus ma, gij zijt ervan overtuigd dat Mijnheer Vertommen mij van die
stomme allergie kan afhelfen.

Lizette: Ja jongen, daar ben ik 100% van overtuigd. Dokter Vertommen is de
allerbeste psychiater van heel de wereld. En terwijl ge hier zijt hebt ge
ook de gelegenheid om de gedragingen van de patiënten te observe-
ren, zodat ge een fantastische thesis zult kunnen maken om uw diplo-
ma van psychiater te behalen.

17.

Albert: Eigenlijk gek, he ma! Ik studeer zelf voor psychiater, maar ik kan mijn eigen stoornis niet eens oplossen.

Lizette: Met dat probleem zitten alle psychiaters, mijn jongen. Hebt ge niet eens gezegd dat ieder goede psychiater zelf één of ander fobietje moet hebben?

Albert: (Lacht.) Eigenlijk wel, ja.

Lizette: Blijft gij hier? Dan ga ik aan de receptie uw opname regelen. Dokter Vertommen zal seffens wel komen.

Albert: OK. (Lizette af.)

Albert: (Snuffelt in dossiers.) Eens kijken of er interessante lektuur bijstaat. Haha! "Hopeloze Gevallen". Dat lijkt me interessant. (Opent dossier. Vindt whisky.) Zozo! Iedere goede psychiater heeft dus toch zijn fobietje. Wel, wel, wel! (Zet whisky terug.)

Michel: (Op.) Goededag!

Albert: Goededag dokter.

Michel: Olala! Ik moet hier direkt beginnen, zie ik. Wendy had nochtans niet

gezegd dat ik DRINGEND moest komen. Ga daar maar op de sofa liggen, jongeman. (neemt notaboek en potlood en gaat op tabouret aan sofa zitten. Albert is inmiddels op sofa gaan liggen.) En vertel me eens, jongeman, hoe voelt ge u?

Albert: Heel goed. Alleen een beetje bang tegen dat er een vrouw gaat binnenkomen.

Michel: Een vrouw? Zijt gij bang van vrouwen?

Albert: Ja mijnheer, heel bang.

Michel: En waarom zijt ge bang van vrouwen, vriend?

Albert: Dat is iets dat ik niet weet, mijnheer. Maar naar ik gehoord heb, gaat GIJ dat gauw weten, als ge mij onderzocht hebt. Zelf heb ik al veel boeken gelezen over psychiatrie. Maar mijn geval lijkt een unicum te zijn.

Michel: Mm! Een intellectuele zot!... Laat eens kijken of ik me daarin niet vergis. Geloofst gij in de "Klokken van Rome", vriend?

Albert: Nee, mijnheer. Die eieren legde ons moeder... (Lacht.) bij wijze van spreken.

(In de open haard wordt een ladder naar beneden geschoven.)

Michel: Mm! En in Sinterklaas? Geloofst gij in Sinterklaas?

18.

(Op dat ogenblik komt Sinterklaas uit de open haard gekropen.)

Albert: Nee mijnheer. (Merkt Sinterklaas.) Euh... ja mijnheer.

Michel: Dat dacht ik al... Een intellectuele simulant... (Noteert zijn bevindingen.) Interessant.

(Inmiddels staat Sinterklaas achter de rug van Michel zegeningen te maken. Albert slaat telkens een kruis mee.)

Michel: Mmm! (Noteert.) Uiterst gevoelig voor insinuaties!... Zeer interessant!

Frank: (Vanuit archief: "tjoek, tjoekt tjoek" en fluit als trein.)

Michel: Wat is dat! (Opent deur archief.) Oh! Daar zit nog al ene te wachten. Speel maar rustig verder vriend. Seffens is het uw beurt. (Sluit deur archief. noterend:) Toch curieus dat die zotten allemaal zo op mekaar lijken.... Trein-syndroom.... Hm!... Dat moet ik toch nog even opzoeken voor ik die daar onderzoek. (Zit op tabouret.) Waar was ik met u gebleven, vriend?

Albert: Bij het Sinterklaas-syndroom, dokter. Maar dat is geen waanvoorstelling van mij, hoor. Uit de schouw kwam een als Sinterklaas verklede patiënt gekropen. Kijk maar eens achter uw rug.

Michel: (Staat op en merkt Sinterklaas.) Hoe kan dat nu? Nog een Sinterklaas in februari (maart)... Ochgot. Dat zal ene van hier zijn. Kom vriend. Ga buiten uw beurt maar afwachten. (Opent deur.)

Wendy: (Achter schermen:) Dag Michel.

Albert: Een vrouw!... .. Atjie!... A.a.atsjie!

(Wendy op. Wendy omhelst Michel. Albert duikt voor de sofa, zodat Wendy hem niet kan zien. Hij blijft doorniezen. Inmiddels is Sinterklaas beginnen rondwandelen en zingt van "Sinterklaas kapoentje".)

Michel: (Na omhelzing:) Ik wist niet dat het in een zothuis zo druk kon zijn.
Ik moet twee patiënten tegelijkertijd onderzoeken.

Wendy: O, maar onze Nico moet ge niet onderzoeken. Dat is een vaste klant.
(Gaat naar Sinterklaas.) Sinterklaas, wat doet gij hier? Van waar komt ge?

(Sinterklaas vouwt devoot de handen en wijst dan naar de hemel.)

Albert: Tsjie!... A...a...a...Tjie!... (Verbergt zijn gezicht achter zijn zakdoek en loopt met een flinke niesbui naar de bureau van de directeur en verbergt zich daaronder.) Hulp!... A...a...tjie!... Een vrouw!....
A...a...a...tjie! (Niest verder.)

Wendy: Wat heeft die?

Michel: Een vrouwenfobie.

Wendy: Dat hebben er hier meer. Probeer hem onder die bureau onderuit te krijgen. Ik zal hulp roepen.

(Wendy gaat naar telefoon en draait nummer. Michel probeert Albert tot bedaren te brengen.)

Albert: A.a.a.tjie! Hulp! Ze is daar weer!
venster)

Leo: (Op via venster.) Welke bange sterveling roept daar om hulp!...

Albert: Ikke! Help!.. A...a...a...tjie!... Help! Een vrouw!...

Leo: Een vrouw!... En wat zie ik!... Die slechte vrouw wil die brave jongen pijn doen!...

Albert: Ja! Ja...a...tjie!... Ik denk het wel!... A...a..tjie!

Wendy: Maar nee, Leo!... Ik ben het, Wendy, de sekretaresse van de directeur.

Leo: Aha! Wendy, de "maîtresse" van de directeur. (Neemt aanvallende judo-houding aan) Kom op maîtresse... Superman verdedigt de verdrukten, ook tegenover vrouwen. (Tot Albert:) Kom maar uit uw schuilplaats, jongeman. Ik houd deze amazone wel in bedwang.

Albert: Houdt ge ze echt va...a...atjie vast?

Leo: Als ze durft kijken of mikken, geef ik ze een uppercut waarvan ze

achterover op haar buik valt!

(Terwijl Leo Wendy in bedwang houdt, komt Albert onder het bureau onderuit - nog steeds met zakdoek voor gezicht - en gaat achter de kast met de klasseurs verder staan niezen.)

Patricia: (Op.) Wat is dat hier allemaal?

Albert: Aaaah.... ajtoe!... Ze is daar weer!... A...a...atjie!

(Albert kruipt via trapladdertje boven op de kast met klasseurs, waar hij blijft doorniezen.)

Wendy: Michel! Laten wij samen Nico... euh... Sinterklaas naar zijn cel brengen. We zingen met hem mee. Dan volgt hij zo gedwee als een mak lammetje. Patricia. Terwijl kunt gij Superman de baas. Gij kunt dat, dat hebben we al gezien.

20.

Michel: OK. Dat dossier van de bovenste plank zal intussen wel vanzelf kalmeren, als iedereen weg is.

(Michel en Wendy flankeren Sinterklaas en zingen luidkeels "Sinterklaas

kapoentje". Sinterklaas knikt zeer tevreden. Wendy, Michel en Sinterklaas af.)

Patricia: Superman! Mijn held! Ge hebt de situatie weer eens gered. Kom, (Houdt raam open.) laten we naar de tweede verdieping klimmen, daar hebben ze ons nodig.

Leo: Oh Supervrouw! Geweldig!... Fantastisch!... Je bent formidabel!... (Geeft Patricia een klinkende zoen. Leo stapt eerst in vensteropening, Patricia volgt hem) Ik VLIEG naar de tweede verdieping! (Roept naar boven) Onderuit!... Hier komt Superman!...

Patricia: Nee Superman... niet vliegen.... (Terwijl Superman springt en haar meesleurt:) KLIMMEN!... (Beiden verdwijnen onderaan raam.)

Leo: (Komt piepen in raam.) Verkeerde vitesse geloof ik. (Kijkt naar beneden) Gaat het mijn supervrouwetje?

Patricia: (Onzichtbaar beneden aan raam): Ja, ja. Ga maar, ik kom.

Albert: Amaai! Is me dat niezen. Spijtig dat ik zo'n eigenaardige allergie heb, anders had ik hier nogal gelachen met al die...

(Patricia doet raam dicht)

Albert: at...at...at... (Patricia weg.) .. attracties.

----- DOEK -----

21.

2 □ BEDRIJF

(Wendy neemt grote witte papieren zak met boterhammetjes en begint boterham te eten. Legt papieren zak zichtbaar vooraan op haar bureautje. Frank op uit archief met speelgoed-locomotiefje.)

Frank: Verdorie! De wielen van deze locomotief sleuren. Ik zal dat beestje

eens moeten reviseren. (Zet zich achter bureau en prutst aan locomotiefje)

Patricia: (Op.) Excuseer mijnheer, dat ik niet vroeger gekomen ben voor uw verdere instructies. Maar ik heb mijn handen al vol gehad met het begeleiden van Sinterklaas en het kalmeren van Superman.

Frank: Ah! Patricia! Kom binnen meisje! Wendy, zoek in het archief de dossiers eens op van de lichtere gevallen die we in huis hebben.

Wendy: Weeral!... Maar die speech!...

Frank: Die speech kan wachten. Die dossiers zijn dringender. Vooruit!
(Knijpt in 't voorbijgaan Wendy in haar achterwerk.) Ju!

(Wendy gaat tegen haar zin archief binnen. Af.)

Frank: (Gaat naar Patricia. Neemt haar beide handen vast en leidt haar naar sofa. Gaat naast haar zitten.) En vertel eens, hoe is het geweest tot-nutoe? Is het meegevallen?

Patricia: Ik heb in mijn hele leven nog zoveel plezier niet gehad aan "werken". De patiënten hier zijn.... te gek!

Frank: Ik ben blij dat ge het hier naar uw zin hebt. Euh... Verbaast het u niet dat ik zo bezorgd ben om u?

Patricia: Eigenlijk wel, ja.

Frank: Ik ben van mijn melk, Patricia. Ge hebt me overdonderd, me betoverd. Sedert ik u ontmoet heb weet ik met mezelf geen blijf meer. Ik ben zo, zo verliefd als een pubere schooljongen. Neemt ge me dat kwalijk?

Patricia: Nee hoor! Ik kan begrijpen wat ge voelt. Ik heb momenteel ook een eigenaardig gevoel dat ik niet kan thuisbrengen.

Frank: (Schuift dichterbij.) Mag ik, als psycholoog, een suggestie doen?

Patricia: Doe maar.

Frank: (Schuift heelt dicht naast Patricia.) Ik denk dat een kus daar iets kan aan doen.

Patricia: Denkt ge dat?

22.

Frank: Ja.

Patricia: Het is het proberen waard.

(Frank en Patricia zetten zich schrap. Frank legt arm om haar schouder. Ze naderen elkaar langzaam. Net voor de kus: directeur op.)

Direkteur: (Ziet tweetal. Legt even hand voor de ogen en zucht) 't Is niet waar! 't Is niet waar! (Tot Frank:) Zoudt ge mij eens willen vertellen wie dat is?

Frank: Dat is onze nieuwe verpleegster... Patricia Verhoeven, van vandaag

in dienst, pa.

Direkteur: En ze voelt zich hier al thuis, zie ik. Neem me niet kwalijk, juffrouw, maar 't is vooral op de 1^e en 2^e verdieping dat we hier een verpleegster nodig hebben. Zou U zo vriendelijk willen zijn om DAAR nu een handje te gaan toesteken?

Patricia: Zeker mijnheer. (Wuift achter rug van directeur naar Frank. Af.)

Direkteur: Frank, ik heb uw hulp nodig. Ik heb al de afdelingen van de kliniek afgelopen en ik kan geen enkele zot gevonden krijgen die voor de B.R.T. kan optreden.

Frank: Leent er dan ene van V.T.M.

Direkteur: Lach er niet mee. Ik heb dringend een model-exemplaar nodig. Ga gij eens kijken onder uw patiënten op de tweede verdieping. Er moet toch éne te vinden zijn.

Frank: (Met tegenzin:) Ik zal eens gaan zien. Misschien is onze Happart in een goede bui vandaag. (Doet witte schort aan.)

Direkteur: Neeje! Die toch niet voor de Vlaamse Televisie zeker!

Frank: Onze Superman dan?

Direkteur: Dat zou kunnen. Ga die eens bekijken. (Frank af)

Hoe is dat mogelijk! Hoe is dat mogelijk! Een zothuis met bijna drie- honderd patiënten, en geeneen exemplaar dat wij kunnen voorleggen aan de pers. (Gaat naar "Hopeloze Gevallen, giet whisky in en drinkt.) Ik zit hier met een kot vol zwaar gevallen. Had ik toch maar ene met een licht fobieke in huis... Licht fobieke!... Maar wacht eens! Dat is waar ook. Lizetteke's zoon....allez, onze zoon, Albert, die had een licht

fobieke!... Waar zou die jongen zitten?

(Er wordt op de deur geklopt. Albert op.)

Direkteur: Wat hebt gij nu aan? Is dat de laatste nieuwe mode?

Albert: Ik geloof het wel, ja.

23.

Direkteur: Waar hebt ge dat gevonden?

Albert: Euh...in de C en A.

Direkteur: Zo kunt ge toch niet bij de patiënten komen! Hier zie, trek deze witte schort aan. (Geemt witte schort.) En hebt ge onze Superman al bekeken?

Albert: Ja. (Steekt rode zakdoek in zak van witte schort, maar laat heel duidelijk voor publiek de helft van zakdoek uit zak hangen.)

Direkteur: En?... Valt daar mee te praten vandaag?

Albert: Die leek mij goed ter taal, zeer actief, heel acrobatisch en atletisch, menslievend, met een zeer evenwichtig gevoel voor recht en onrecht.

Direkteur: Gij hebt op zo'n korte tijd zo'n complete diagnose klaar!

Albert: (Licht.) Dat was geen moeilijke diagnose. Dat waren gemakkelijk te herkennen karaktertrekken.

Direkteur: Mm! 't Komt precies nog in orde met u.

Albert: Als ik van mijn vrouwen-fobie vanaf geraak wel, ja.

Direkteur: Ha! Ge weet dat het een fobie is.

Albert: Ja, ik weet het. Maar ieder goede psychiater heeft zijn eigen fobietje, nietwaar? (Knipoogt naar direktEUR.) Maar dat neemt niet weg dat ik van mijn vrouwen-ziekte wil vanaf geraken.

Direkteur: (Klopt Albert op schouder.) Zo hoor ik u praten, jongen! Dat is mannentaal! (Legt arm om schouders van Albert.) SAMEN zullen wij er wat aan doen, jongen. Als wij ons daar SAMEN voor inspannen moet dat lukken.

Albert: Dat had ik gehoopt, ja.

Direkteur: En nu gaat ge onze Superman in de finesse bestuderen en observeren. Ik wil weten of die voor T.V. kan optreden.

Albert: Voor een film?

Direkteur: Niet zwansen, he! Voor dat interview natuurlijk.

Albert: Oké. Ik zal hem grondig analyseren. Maar wat ik eigenlijk wou vragen. Hebt gij hier geen goed boek liggen over de behandeling van fobieën?

Direkteur: Een boek over behandeling van fobieën?... Gaat GIJ een boek lezen over de behandeling van fobieën? Hoor ik wel goed?

24.

Albert: Het zal je misschien verbazen, maar dat interesseert me echt.

Direkteur: Wel! wel! wel! 't Is toch die nieuwe verpleegster niet die daar achter steekt?

Albert: O nee! Geen verpleegster! Nee! Nee! Hou verpleegsters uit mijn buurt! Die kan ik niet ruiken!

Direkteur: Mmm! Hier zie: (Neemt en geeft boek.) "De behandeling van diverse fobieën". Begin daar al maar mee. Maar vergeet onze Superman niet.

Albert: Dank u. Ik zal er direkt naartoe gaan. En van mijn bevindingen zal ik een verslagske maken. (af)

Direkteur: (Roept nog achterna:) Dat verslag moet niet te lang worden, hoor. Wij hebben niet veel tijd meer! 't Is die verpleegster! Ik ben er zeker van dat het die nieuwe verpleegster is. Zo abnormaal goed heeft onze Frank zich nog nooit gedragen. Ik heb hem nog nooit horen smeken om een vrouwmens uit zijn buurt te houden. Eigenaardig!... Zou

onze Frank deze keer misschien ECHT verliefd zijn?

(Gebonk op deur van archief.)

Wendy: (Vanuit archief:) Mag ik er nog niet uit!

Direkteur: Wat is dat! (Opent deur archief.) Wendy! Wat doet gij daar?

Wendy: Oh! Mijnheer Direkteur!... Euh!... Ik was aan 't werken in het archief en ik kreeg de deur niet open.

Direkteur: Is die speech voor onze Frank al af?

Wendy: Daar ben ik nog aan bezig.

Direkteur: Ge moet niet in 't archief kruipen als ge dringend werk te doen hebt!... Maak maar dat die speech af is.

Wendy: Ja mijnheer.

(Wendy gaat slechtgezind achter haar bureau zitten en typt. Er wordt op de deur geklopt. Lizette op)

Direkteur: Lizetteke, kom binnen. Euh... Wendy, ga eens in het archief de dossiers opzoeken van de lichtere gevallen die we in huis hebben.

Wendy: Nu weeral! Maar die speech!

Direkteur: Dat kunt ge straks nog doen. Vooruit!

(Wendy duidelijk tegen haar zin in archief. Direkteur gaat tot bij Lizette.)

25.

Direkteur: En waar is Albert?

Lizette: Die is al een beetje ingeburgerd, denk ik. Ik heb hem daarstraks naar de eerste verdieping zien gaan. Hebt ge hem al onderzocht?

Direkteur: Nee, daar heb ik nog geen gelegenheid voor gehad. We hadden wat troubles op de verdiepingen. Ge kent dat nog wel van vroeger, zo'n kleine tumultje dat alleen maar een indrukwekkend optreden van de direktieur nodig heeft.

Lizette: Vroeger! Ach wat lijkt me dat allemaal lang geleden.

Direkteur: Maar toch nog niet zo lang geleden dat we het vergeten zijn, nietwaar Lizetteke?

Lizette: Nee Leon, DIE tijd vergeet ik nooit.

Direkteur: Gij ook niet, Lizetteke?

Lizette: Ik denk nog alle dagen aan.... ons.

Direkteur: Ik ook.

(Kleine pauze, waarin Direktieur en Lizette elkaar bekijken. Daarna stormen ze in elkaars armen.)

Direkteur: Lizetteke!

Lizette: Leoneke!

(Op dat ogenblik gaat deur open en komt Mevrouw Vertommen in rolstoel op.)

Mevr. Vertommen: Ah ja maar nee, he! Zo niet! Vroeger niet en nu nog niet!
Ge komt toch weer gene zoon afleveren, zeker, schoon madam?

Lizette: Eigenlijk wel, ja!

Mevr. Vertommen: Terug meenemen, zulle. 't Is hier het leger des heils
niet. 't Is hier een zothuis.

Direkteur: Lizette brengt een patiënt, mamma. De tweelingbroer van onze
Frank heeft een fobie.

Mevr. Vertommen: Daar verschiet ik niet van. Aan die ge bij ons afgeleverd
hebt mankeert ook iets.

Direkteur: Nu niet meer. Hij heeft zijn leven gebeterd.

Mevr. Vertommen: Oh ja?! En van wanneer?

Direkteur: Van daarjuist.

26.

Lizette: Neem me niet kwalijk, maar ik heb de indruk dat ik bij dit gesprek niet bijhoor.

Mevr. Vertommen: Dat is een heel knappe waarneming van U, madam. En ik zal met alle plezier de deur voor U openhouden. (Rolt naar deur en opent deur.)

Lizette: Dank u, mevrouw Vertommen. Maar 't is nog "juffrouw", hoor. (Af.)

Mevr. Vertommen: Dus volgens u is onze Frank aan de beterhand. Hebt gij hem misschien al koffie van soda-water gegeven?

Direkteur: Nee nog niet. Maar volgens mij is hij deze keer echt verliefd, op die nieuwe verpleegster: Patricia Verhoeven.

Mevr. Vertommen: Oh nee! Wat voor een psychiater zijt gij eigenlijk, Leon! Ziet gij dat dan niet! Frank doet u in de doekjes waar ge bijstaat. Hij doet alsof hij ECHT verliefd is, en gij geeft hem direkt carte blanche!

Direkteur: Zou hij het echt zo geraffineerd spelen?

Mevr. Vertommen: Maar ja! Op dat punt is 't juist zijn moeder. Die had u daarjuist toch ook weeral bijna rond hare vinger gedraaid. Nog een geluk dat ik binnenkwam. We moeten dringend met die gerechten met soda-water beginnen, Leon. Ik rij direkt naar de keuken en laat het lievelingsgerecht van onze Frank klaarmaken: tomatensoep met balletjes... En gij solfert hem koffie van soda-water op. Vooruit! Aan de slag! (Mevr. Vertommen en direktEUR af.)

Wendy: (Bonkt op archiefdeur) Mag ik er nu eindelijk uit! Ik ben het hier beu! (Bonkt op deur.)

Frank: (Op.) Oeioei! Die ben ik vergeten (Doet deur archief open. Wendy op.) Sorry Wendy. Ik was je vergeten. Maar ik ga het direkt goed maken. Kom. (Tilt Wendy in zijn armen en neemt haar terug mee in het archief.)

Michel: (Op. Stevent naar archief.) Was ik toch bijna vergeten zeker dat er nog ene in 't archief zat! Die met zijn treintjesfobie moet daar nog zitten. Die zullen we nu eens onder handen nemen. (Opent deur archief.) Kom er maar uit, vriend... (Kwaad:) O nee! Met treintjes spelen tot daar toe, maar niet met mijn Wendieke!

(Michel gaat archief binnen. Sleurt Frank naar buiten. Frank heeft twee handen nodig om broek op te houden. Wendy houdt blouse met twee handen dicht en lacht om de situatie.)

Frank: (Spartelend:) Laat me los, onnozelaar. Ik ben de zoon van de directeur.

27.

Michel: (Vecht met spartelende Frank.) Ja,ja! Dat zeggen ze hier allemaal.

(Wendy staat te lachen, heeft lol in dit misverstand.)

Frank: Laat me los.

Michel: Ik denk er nog niet aan. (Michel deponeert Frank op zijn buik op sofa en zet zijn knie op Franks rug.)

Frank: Aw! Ge doet me pijn!

Michel: Dat is uw eigen schuld. Ge moet maar niet tegenspartelen. Wendy, is hier een dwangbuis voorhanden?

Wendy: Hier niet. Die liggen in de infirmerie.

Michel: Vlug, geef me die koord van die gordijn daar. Haast u, want ik kan hem bijna niet meer houden.

(Frank en Michel spartelen door terwijl Wendy de gordijnenkoord afrukt. Wendy geeft koord aan Michel, die de handen van Frank op zijn rug vastbindt.)

Frank: Wendy! Zeg eens asjeblieft tegen die snul wie ik ben. Zeg in godsnaam dat ik de zoon van de directeur ben.

Wendy: (Lachend:) Hebt ge 't gehoord, Michel! Dat is de zoon van de directeur.

Michel: Jaja. Dat is de zoon van de directeur. En ik ben de zoon van Napoleon! (Trekt Frank bruusk recht en duwt hem naar de deur toe.)
Wendy, geef die papieren zak daar eens.

Wendy: Die van mijn boterhammetjes?

Michel: 't Is al gelijk wat daar ingezeten heeft. Geef die zak. (Wendy geeft

zak en Michel trekt die over het hoofd van Frank) Vooruit, mee gij!
 Naar de isoleercel. Daar kunt ge 't beste kalmeren.

Frank: HULP! HULP! (Allen af.)

Leo: (Op via schouw.) Hier is Superman! De redder in nood!... Tiens!
 Niemand te zien! Ik had nochtans duidelijk om hulp horen roepen.
 (Kijkt onder bureau directeur. Fluit.) Heeft hier iemand hulp nodig?
 (Zoekt achter bureau sekretaresse.) Joehoe! Superman is hier! (Opent
 archiefdeur. Fluit.) Volk! (Sluit archief.) Loos alarm. Dan maar terug
 vanwaar ik gekomen ben. (Gaat naar schouw.) Sinterklaas had gelijk.
 Langs de schouw binnenkomen is stukken gemakkelijker. (Kijkt door
 schouwpijp.) Maar om terug buiten te gaan denk ik toch dat ik beter de
 gewone weg neem. (Af via venster.)

28.

Albert (Op met notabloc in de hand. Gaat OP bureel van directeur zitten.)
 Ziezo. Ik heb Superman compleet geanalyseerd en er een verslagske van
 gemaakt. (Bladert in notabloc.) Als ik dat zo allemaal bekijk is die
 vent er niet zo slecht aan toe. Die is volgens mij redelijk gemakke- lijk
 te genezen.

Patricia:(Onstuimig op. Juichend:) Ik heb mijn gevoel kunnen thuisbrengen!
Ik ben ook verliefd!

(Rent razendsnel naar Albert toe. Albert krijgt enkel de kans om enkele keren een "a...a...a..." te laten horen, maar dan hangt Patricia rond zijn nek en kust hem zo onstuimig dat Albert achterover op het bureel valt. Aanvankelijk houdt hij de benen stijf gestrekt. Maar dan verslappen zijn benen en slaat hij zijn armen rond Patricia. Na een poosje komen ze beiden recht.)

Albert:(Schudt met hoofd alsof hij uit droom uitwaakt.) Wat was dat?

Patricia: (Enthousiast:) Een psychologische aanpak van een oeroude fobie!

Albert: (Snift een paar keer.) En van een ongewone fobie blijkbaar ook. Ik nies niet meer. (Voelt aan neus.)

Patricia: Oh, hadt gij een verkoudheid, schat?

Albert: Nee! Ik moet altijd niezen als er een vrouw in mijn buurt komt. Dat is een fobie van mij. (Snift.) Maar bij u is dat over! Dat is straf!

Patricia: Zou dat komen omdat ge mij graag ziet?

Albert: (Bekijkt Patricia en glimlacht.) Dat zou kunnen, ja. Ik kan er niet aan uit.

Patricia: Ik kan er ook niet aan uit. Ik wordt zo maar, van de ene minuut in de andere, halsoverkop verliefd op iemand wiens naam ik niet eens ken.

Albert: Ik heet Albert.

Patricia: (Verrukt:) Albert! Oh Albert!... (Slaat armen rond zijn nek en kust hem.) En nu moet ik terug gaan werken, schat. (Huppelt naar

deur.) Er is hier nog ZO veel te doen!

(Patricia opent deur. Mevrouw Vertommen op met bord tomatensoep in beide handen. Albert springt van bureel af. Krijgt niesaanval.)

Albert: Oh nee!... a...a...tjie!... Die zie ik niet gra...a...a..atjie!   graag, denk ik.
Atjie! (Neemt zakdoek.)

(Mevr. Vertommen rolt langzaam verder. Verwonderd.)

Patricia: Maar schat! Ik ben er toch!

29.

Albert: Da....atjie!.. helpt niet precies. Atjie!

Mevr. Vertommen: (Rolt tot vlak voor Albert.) Hier jongen. Ik heb lekkere tomatensoep voor u meegebracht.

Albert: Nee! Atjie! Geen toma...a...a...tjie!...matensoep. Ga weg!

(Albert niest hevig en duwt tegelijkertijd de rolstoel van Mevr. Vertommen van zich af, zodat die tot bij Patricia rolt. Mevr. Vertommen roept "aaah" terwijl ze probeert de tomatensoep in evenwicht te houden.)

Patricia: Nee schat! Ge moet u leren bedwingen. Ge moet niet bang zijn van

deze mevrouw. Zij brengt u alleen maar tomatensoep.

(Patricia duwt rolstoel terug naar Albert. Mevr. Vertommen gilt en jongleert hevig met bord tomatensoep. Albert niest.)

Mevr. Vertommen: 't Is tomatensoep met balletjes, jongen!

Albert: Nee! Geen ba....a....a...atjie! balletjes! Pa...a...a...tjie!
tricia...a...atjie! Nee! (Duwt rolstoel terug.)

Patricia: (Vangt rolstoel op.) Ge moet het aanvaarden. (Duwt rolstoel terug.)

Mevr. Vertommen: 't Is goei tomatensoep!

Albert: Ik ka...a...tjie kan niet! (Duwt rolstoel terug.)

Patricia: (Vangt rolstoel op.) Ge moet! (Duwt rolstoel terug.)

Albert: (Houdt rolstoel vast.) Ik ka....a...a...ATJIE

(Albert valt bij laatste "atjie" met gezicht in tomatensoep. Duwt rolstoel dermate weg dat mevr. Vertommen door deuropening rolt. Men hoort rammelend geluid vanuit de gang. Albert neemt zakdoek en begint gezicht af te kuisen.)

Patricia: (Giechelt.) Amai Albert! Ge ziet er nogal uit! Ik zal eens kijken of hier nergens geen water is. (Trekt archiefdeur open.) Daar in de hoek staat een lavabo. Kom we zullen dat er eens afwassen. En daarna zullen we eens over uw fobietje praten. (Samen af via archief.)

(Direkteur op, draagt Mevr. Vertommen in de armen.)

Direkteur: Ik zal U hier eventjes neerleggen, mammaa. (Legt Mevr. Vertommen op sofa.) Gaat het zo?

Mevr. Vertommen: (Kreunend, met hand op voorhoofd:) Ja, zo is het goed.

Direkteur: Dus, mammaa, gij denkt dat onze Frank op de hoogte is van onze soda-therapie.

30.

Mevr. Vertommen: Anders had hij die tomatensoep met balletjes toch wel gewild, zeker! We zullen het anders aan boord moeten leggen, Leon. Kunnen we hem geen pikuur geven of zo?

(Wendy op.)

Direkteur: Oh Wendy. Ga eens in het archief die dossiers van onze lichtere fobieën eens opzoeken.

Wendy: (Verontwaardigd:) Ah ja maar nee, he!... Weeral! (Stapt kordaat naar archief. Doet deur open.) Oh pardon! (Sluit deur.) Excuseer, mijnheer, dat zal ik straks doen, ik moet dringend naar de W.C. (Af.)

Direkteur: Ja mammaa. Er bestaat een spuit die onze Frank kan helpen. Maar hoe kunnen wij die toedienen? Hij zal nooit willen dat we hem inspuiten.

Mevr. Vertommen: Laat dat maar aan mij over. Help me nu maar eerst aan mijn rolstoel.

Direkteur: Ik zal in de infirmerie een andere moeten gaan halen, want die van u is "pert total".

Mevr. Vertommen: Doe dat dan maar vlug. Want aan onze Frank moet dringend iets gedaan worden. (Legt hand op haar voorhoofd en ogen.)

Direkteur: Blijf kalm liggen, mamma, ik ben direkt terug. (Af.)

Frank: (Furieus op.) Wendy! Wendy! (loopt naar archief) Waar is die sakkerse Wendy? (Neemt handvat van archiefdeur vast.)

Mevr. Vertommen: Die is naar de W.C.

Frank: Dank u. (Furieus af.)

Nico: (Op via schouw. Wandelt statig naar bureau directeur. Ziet locomotiefje liggen) Ah! Daar kan ik nog een kindje mee blij maken. (Neemt locomotiefje. Merkt Mevr. Vertommen op sofa. Buigt zich over mevr. Vertommen.) Heeft U misschien een kleinzoontje dat dit graag zou hebben, mevrouw?

Mevr. Vertommen: (Doet hand weg voor ogen en gilt:) JAHHH!

Nico: Ja? En hoe heet uw kleinzoontje?

Mevr. Vertommen: F...F...Frank.

Nico: En waar is uw Frankske?

Mevr. Vertommen: N... n... n... aar Wendy op de W.C.

31.

Nico: Dan zal ik die brave kindjes eens gaan opzoeken. (Zegent Mevr. Vertommen en daarna statig af.)

(Mevr. Vertommen krijgt appelflauwte. Legt opnieuw hand voor ogen.)

Michel: (Op.) Wendy! Wendy! Hij is ontsnapt! (Merkt mevrouw Vertommen.)
Weet U waar Wendy is, mevrouw?

Mevr. Vertommen: Die is naar de W.C. Maar er zijn nog wachtenden voor u.

Michel: Dank u (Af.)

(Vanuit archief klinkt sensueel gezucht en gekreun.)

Mevr. Vertommen: Ik wordt gek! Leon! Leon!... Haal me hier weg!

Direkteur: (Op met rolstoel.) Hier zie, mamaa! Een andere rolstoel. Maar mamaa! Ge ziet zo bleek! En uw ogen staan zo star. (Zet Mevr. Vertommen in haar rolstoel.) Die val heeft u geen goed gedaan, mamaa. Ik zal u naar mijn spreekkamer brengen en u eens grondig onderzoeken.

Mevr. Vertommen: Ja. Doe dat, mijn jongen. Ik voel me niet goed in mijn hoofd. Ik zie geesten, en ik hoor stemmen! (Beiden af.)

(Albert en Patricia op uit archief.)

Albert: Dus jij denkt dat ik na deze.... HEERLIJKE therapie bij geen enkele vrouw meer zal moeten niezen, Patricia?

Patricia: 100 % ben ik daar niet van overtuigd. Maar het was het proberen waard, nietwaar?

Albert: (Verheerlijkt:) Jaaa!

Patricia: En nu ga ik naar de andere patiënten, want daarvoor ben ik toch aangenomen.

Albert: Wacht ik ga mee. Terwijl jij de patiënten verzorgd kan ik ze observeren. (Samen af.)

Nico: (Op via schouw.) Mevrouw! Mevrouwetje!... Er is niemand op de W.C.'s, ook uw kleinzootje niet. O, mevrouw is er niet meer.

(Er wordt op de deur geklopt. Sinterklaas gaat plechtig aan bureau directeur zitten. Daarna:)

Nico: Binnen.

(Lizette op. Merkt Sinterklaas en lacht. Sinterklaas doet teken dat Lizette op stoel voor bureau mag plaatsnemen.)

Lizette: Dag Sinterklaas. Kent ge me nog?

32.

Nico: Laat eens kijken. Laat eens kijken. (Denkt na en bestudeert Lizette.)

Nee, meisje. Het schiet me niet te binnen. Ik wordt oud geloof ik.

Lizette: Ik ben er zelf ook heel wat ouder op geworden. Denk eens goed na.

Ongeveer vijftwintig jaar terug.

Nico: Maar ja! Nu zie ik het! Lizetteke! Het meisje van de directeur. (Staat op en omhelst Lizette.)

Lizette: Loopt gij hier nog altijd rond, Nico?

Nico: Jaja. Een Sinterklaas op pensioen... dat gaat niet, he? Sinterklazen betalen geen R.M.Z. En van pensioensparen was er in mijne tijd ook nog geen sprake. Ik zal mijn jobke nog een tijdje moeten volhouden, denk ik.

Lizette: Ge zult nog wel een tijdje meegaan. Ge ziet er goed uit.

Nico: Gij ook, Lizetteke. Maar mijn kindje toch. (Omhelst Lizette.)

Frank: (Op. Tot Sinterklaas:) Naar boven gij!... En daar blijft ge deze keer tot... tot... tot 6 december. Begrepen. (Sinterklaas af via schouw.)
Waar trekt dat op! Nu heeft Sinterklaas ook al een lief!... (Tot Lizette:) En gij... lellebel... ook er uit!...

Lizette: Maar...

Frank: Niks te maren. Er uit zeg ik. Wat zijn dat voor toeren om hier met Sinterklaas te komen flirten. Buiten!

Lizette: Ohh!... (Wenend:) Ze hebben hem platgespoten!... Leon! Wat hebt ge gedaan!...(Af.)

Frank: Ze hebben hier niks platgespoten. Maar ik ga er mee beginnen als dat hier zo doorgaat.

Rosa: (Op met emmer, aftrekker en dweil.) Zwijg maar. Ik zie het al, ge moet niets zeggen. Ik wil hier nog niet meer komen kuisen. Ik neem hier geen plukje stof weg en ik gebruik hier gene druppel water en geen lekje zeep meer zolang gij op dit bureel zijt. (Af.)

(Telefoon rinkelt. Frank neemt op)

Frank: Hallo. Met Frank Vertommen. Wablieft! Staan die van de B.R.T. al op de receptie? 't Is toch Mark Uyterhoeven niet zeker? Want dan zijn we zo al geen huis van VER-trouwen meer. Ah! Die is het niet. Goed, ik kom direkt. (Haakt in. Kijkt op klok.) Vlak op de middag! 't Valt niet op dat ze op een dinertje op uit zijn. En hoe meer gangen ze voorgeschoteld krijgen, hoe beter hun kritiek. Dat is een publiek geheim. Dus zullen we met die mannen maar eens UITGEBREID gaan eten. (Af. Roept in gang:) Rosa! Rosake! Ge MOOGT komen kuisen!...

33.

Rosa: (Op met kuisgerief. Begint bureau te kuisen. Babbelt af en toe tijdens het kuisen. Haar tekst is hieronder lang uitgewerkt, maar mag door Albert gestoord worden, zodra hij klaar is met omkleden. Hoe vlugger Albert op komt, hoe beter.)

Hij heeft geluk dat ik nog WIL komen kuisen.

Als de ouwe niet zo'n brave vent was, was ik al lang gaan doppen.

Met die junior is geen recht voor de rijden.

Die moet altijd kunnen zagen.

Maar als 't jonge dingskes zijn, zie!

Dan zaagt hij niet.

Dan ziet ge de zever over zijne mond lopen, de kwijler!

Hij heeft geluk dat hij mij nog gerust laat!

Als die naar mij ene vinger zou durven uitsteken, he, dan deed ik maleuren.

Ha!ha! Zoals die Superman van daarstraks.

Daar had ik pret in!...

etc.

Patricia: (Op.) Mogen we binnen?

Leo: (Op.) We zouden hier willen vergaderen.

Nico: (Op. Maakt groot kruisteken.) Wij openen een nieuw concilie.

Albert (Op.) Kunnen we hier een groepsgesprek organiseren?

Rosa: (Bedreigt Albert met aftrekker en dweil.) Oh nee! Ge zet me er NIET uit deze keer. Ik ben aan 't kuisen, en ik vertrek hier niet vooraleer

alles kraakproper is.

Albert: (Neemt Patricia bij de arm.) Patricia!... Bij deze mevrouw heb ik het niet! Kijk! Ziet ge mijn neusgaten bewegen?

Patricia: (Bekijkt Albert.) Nee!

Albert: Zou ik dan echt genezen zijn! (Jubelt:) Jabbedabbedoe! (Gaat naar Rosa) Madammeke, gij wilt hier kuisen? Gij moogt hier kuisen.... En ik help u kuisen... En die jongens en die juffrouw daar, die helpen u ook kuisen.... (Tot anderen:) Nietwaar?

Allen:(knikken en/of zeggen: "ja".)

Albert: En GIJ moogt erbij gaan zitten... Daar in die grote direktorszetel... Kom jongens, we zetten dat lief madammeke in haar stoel, zodat ZIJ kan zien hoe WIJ kuisen.

(Achter het raam saxofonist op. Hij speelt "New-York, New-York" (Kan wegvallen indien geen saxofonist beschikbaar.) Sinterklaas en Superman gaan aan beide zijden van Rosa staan. Ze heffen haar van de vloer en dragen haar naar de direktorszetel, waarin ze haar neerploffen. Met z'n vieren beginnen ze te kuisen.)

----- DOEK -----

3 Bedrijf

(In 't midden van 't podium staan vier stoelen van het bureel in een halve kring. Albert zit in 't midden met een open boek op de knieën. Patricia zit naast hem. Leo en Nico zitten aan de buitenkant. Vooraan voor de dossier-kast staat een emmer water.)

Albert: Dus een fobie is niets anders dan een waan-voor-stel-ling. Nico stelt zich voor dat hij Sinterklaas is, en Leo beeldt zich in dat hij Superman is. Maar hoe komt dat, denkt ge?

(Allen geven blijk van ontwetendheid.)

Albert: Kijk. Nemen we minister Dupré eens als voorbeeld. Dat was vroeger een gewone zoon van een schoolmeester; een simpele jongen waar toen nog niets abnormaals aan te zien was. Maar op zekere dag krijgt de Jos... een vlinderdasje!... En wat gebeurt er?... Jos wordt minister en hij GEDRAAGT zich als een minister. Maar doe bij minister Dupré dat vlinderdasje eens af!... Wat krijgen we dan?

Nico: (Steekt vinger op.) Meester! Meester!

Albert: Ja Nico!

Nico: Een Minister van Openbare Werken!

Albert: Maar Nico! Hoe komt ge daar bij?

Nico: Zonder vlinderdasje en zonder "plastron" kan de Jos toch naar "den

travaux" gaan.

Albert: Nee Nico. Dan is hij MIJNHEER Dupré, een doodgewone mijnheer. Wat ik wilde bewijzen is dit: als gij Nico, en gij, Leo, uw kleren zoudt uitdoen, dan voelt ge u toch bloot, nietwaar?

Nico en Leo: Jaaaa!

Albert: Dan zijt ge uw "imago" kwijt en tegelijkertijd de waanvoorstelling dat ge Sinterklaas of Superman zijt.

Patricia: Daar zit iets in!

Albert: We zullen de proef eens op de som nemen. Doe allebei uw kleren eens uit.

Leo: Alles?

Albert: Nee, uw onderbroek moogt ge aanhouden.

35.

(Nico en Leo trekken verlegen eerst hun handschoenen uit. Dan komt de saxofonist op. Hij speelt "New-York, New-York". (Indien geen saxofonist beschikbaar: achtergrondmuziek "New-York, New-York") De muziek

inspireert Leo en Nico om een striptease ten beste te geven. In het begin zijn ze ietwat verlegen, maar naar het einde toe ontwikkelen ze de echte glamour. Uiteindelijk - na 4 à 5 minuten - staan ze beiden in flanellen onderbroek met lange pijpen. Saxofonist terwijl hij lucht naar binnen zuigt.)

Albert: (Tot Nico:) En hoe voelt ge u nu?

Nico: Daarjuist als Wendy Van Wanten. (Zingt en imiteert: "Kijk eens diep in mijn ogen...") Maar nu als Jan Thijs in zijn onderbroek.

Albert: En voelt ge u nog als een Sinterklaas?

Nico: Zo toch niet zeker!

Albert: (Tot Leo:) En gij Leo, hoe voelt ge u?

Leo: Als een gepluimd kieken.

Albert: En zijt gij nu nog een Superman?

Leo: Daarstraks had ik nog een tijger in mijn tank. Maar nu is dat maar een klein... (Kijkt heel even naar beneden.) kanariepietje.

Albert: Goed. We gaan het nog straffer maken. Leon, gij trekt de kleren van Sinterklaas aan, en gij, Nico, verkleedt u als Superman.

(Saxofonist verschijnt achter venster en speelt weer "New-York, New-York".

Indien geen saxofonist beschikbaar: muziek-installatie. Met striptease-glamour kleden Leo en Nico zich aan. Ze doen er evenwel niet meer zo lang over; ongeveer 2 minuten. Zodra ze klaar zijn verdwijnt saxofonist van achter venster.)

Albert: Sinterklaas!

Leo: Ja!

Albert: Gaat het Superman?

Nico: Ja,ja... het gaat.

Albert: (Lacht.) Goed zo, heren. Het eerste experiment is gelukt. Ge moogt naar uw kamers gaan. Ge probeert maar eens uit hoe het voelt in andermans kleren. Straks doen we verder.

(Leo gaat naar het venster, opent raam en gaat klaar staan om te springen. Tegelijkertijd gaat Nico naar de open haard en wil vertrekken via de schouw. Dan bekijken ze hun eigen en wisselen van plaats. Nico vertrekt via sprong door venster. Leo vertrekt via de schouw.)

36.

Albert: Wat denkt ge, Patricia? Zouden we die twee kunnen genezen?

Patricia: (Omhelst Albert.) Gij kunt dat Albert! Gij kunt dat!

Lizette: (Op.) Maar wat zie ik! Albert! Moet gij niet niezen nu gij zo dicht
EN ALLEEN naast een meisje staat?

Albert: Nee ma. (Slaat arm rond Patricia's schouder.) Bij Patricia moet ik niet

niezen. Mag ik voorstellen? Patricia, mijn ma. Ma, dit is Patricia,
mijn lief.

Lizette: Maar dat is fantastisch! Ik ben blij met u kennis te maken,
Patricia. En ik ben ontzettend blij dat Albert niet meer niest, en dat hij
zo'n lief... en mooi meisje getroffen heeft.

Patricia: En IK ben blij u te leren kennen, mevrouw.

Lizette: Dus de spuiten hebben geholpen, Albert?

Albert: Spuiten?... Nee, nee, ma. Het was de therapie van Patricia die me
geholpen heeft.

Lizette: Dat was dan toch wel een heel straffe therapie.

(Albert en Patricia schieten in een lach.)

Albert: Ja, ma. Dat was een héél straffe therapie.

Lizette: Dus Dokter Vertommen is er in geslaagd u van uw allergie af te
helpen... en dat op zéér korte tijd... Wel, wel, wel!... Excuseer me dat
ik er vandoor ga, kinderen, maar ik heb nog iets te regelen. (Af.)

Patricia: Ge gaat toch aan uw ma niet vertellen hoe die therapie juist in
mekaar zat.

Albert: Nee, nee, schatje. Zoiets wordt aan moeders niet verteld!

(Wendy op. Schrikt als ze Albert ziet. Albert krijgt niesaanval, maar geen al te
hevige.)

Wendy: Nu begint hij weer met dat spelletje! (Patricia legt arm om Albert.)

Aha! Ik begin het te snappen. 't Is zijn nieuwe veroveringstaktiek.

Albert: Pa...a...atjie! -ricia. Ik denk dat ik een nieuwe thera... a...a.. .a...tjie -
peutische behandeling nodig heb.

Patricia: Kom schatje. (Albert en Patricia af via archief.)

Wendy: (Leunt tegen deur.) 't Wordt tijd dat hij eens een ander behandelt. Ik
ben het beu van in dat archief te kruipen. Zowel van er de dossiers
van de lichtere gevallen op te sporen als van er met dat zwaar geval
in te kruipen.

37.

(Deur wordt bruusk opengeduwed. Wendy struikelt daardoor naar voren. Michel
op.)

Michel: Hebt gij die zot met zijn treintjesfobie die u aangerand heeft nog
gezien?

Wendy: (Onschuldig:) Nee... Maar als ik u was zou ik die niet meer zoeken,
hoor Michel.

Michel: Maar Wendy! Ge hebt mijn hulp ingeroepen om uw baas te vervangen,
en dan wil ik mijn werk goed doen. Die vent is te zot om los te lopen!
Ik moet hem vastzetten.

Wendy: Nee Michel. Dat was een misverstand!

Michel: Misverstand!? Ik heb toch heel duidelijk gezien dat hij... en gij...

Wendy: Ach Michell!... 't Was maar een spelletje.

Michel: Dat was dan een spelletje waar ik niet tegen kan. En zeker niet als GIJ in zo'n zotspel verwickeld geraakt. Ge weet toch dat ik u gaarne zie...

Wendy: (Omhelst Michel.) Oh Michel!

Mevr. Vertommen: (Op.) Aha! Betrapt! GIJ moet hier geen achterkleinkinderen in mijn nek komen duwen, hoor juffertje! Uw kanske om hier binnen te wiggelen is verkeken.

Wendy: Maar mevrouw!

Mevr. Vertommen: Niks te maren. Zeg me liever waar dat stuk onbenul naartoe is. Dat ik hem deze spuit in zijn achterwerk duw. (Haalt reuze-grote spuit van onder haar kniedekentje vandaan.) 't Zal dan wel gedaan zijn met achter het vrouwvolk te hangen.

Michel: Zoekt gij misschien ook die sexueel geosedeerde?

Mevr. Vertommen: Zo zoudt ge hem kunnen omschrijven, ja! Hebt ge hem gezien?

Michel: Ge bedoelt toch degene die Wendy niet gerust laat?

Mevr. Vertommen: Dat is hem! Dat is hem! Hebt ge hem gezien?

Michel: Mevrouw ik ga die gast direkt zoeken. En ik breng hem tot bij U.
Aan de grootte van de spuit te zien, zal hij daar wel bij varen. (Af.)

Mevr. Vertommen: En gij! Gij zoudt eigenlijk ook moeten ingespoten worden.
Hoe kunt ge 't!... Twee mannen tegelijkertijd... bedienen.

38.

Wendy: Maar Mevrouw, ik moet wel. Michel is mijn verloofde. Dat ik hem
graag zie kunt ge toch wel normaal vinden, nietwaar? En Frank!... Die
chanteert mij eigenlijk.

Mevr. Vertommen: Chanteren!?!... Charmeren, zeker!

Wendy: Ook ja. Maar als ik niet meespeel... met zijn treintje en zo, dan
vlieg ik op straat.

Mevr. Vertommen: Dat geloof ik niet.

Wendy: Ge moet hier maar eens een weekje komen werken. Dan weet ge hoe
Frank iedereen manipuleert. Ge hadt hem beter voor treinconductor
laten studeren, of techniker. Dat was veel beter geweest.

(Frank, Cameraman en T.V.-reporter zingend op: "Wijle zijn de manne die de gaas doen branne... De zotte repareren en de vrouwen ambeteren..." Het is hen aan te zien dat ze wat te veel gedronken hebben. P.S. Ze zijn evenwel niet stomdronken, wel dermate geschonken dat alles "plezant" is.)

Mevr. Vertommen: Goededag Heren. Mogen jullie dat liedje wel zingen? Dat is toch van de concurrentie.

Reporter: Concurrentie? Welke concurrentie? De B.R.T. heeft geen concurrentie.

Mevr. Vertommen: En V.T.M. dan?

Reporter: Maar madammeke toch, ons Paulaatje heeft het nog zo schoon gezegd.

Mevr. Vertommen: Welk Paulaatje?

Reporter: Paula D'Hondt!... Tegenover gastarbeiders moeten wij verdraagzaam zijn, heeft ze gezegd.

Cameraman: Hebben jullie hier stopkontaktjes?

Wendy: Daar in die hoek en ginder zijn stopkontakten. En als ge er niet genoeg hebt, dan kunt ge vanuit het archief nog verlengdraden aansluiten. Daar zijn genoeg stopkontakten.

Cameraman: (Tot reporter:) Kom makker, we gaan ons bullen halen. (Reporter en cameraman af)

Mevr. Vertommen: Frank, waar hebt gij met die mannen gezeten?

Frank: Moemoeke! Ik heb onze public relations prima verzorgd, li een VIJF-sterren restaurant. Zeven gangen hebben we binnengespeeld en doorgespoeld met zes flesjes wijn van de Chateau Kneuf du Paap. En als dessert hebben we een poes-café gepakt, met de helft poes en de helft

39.

café. En omdat we dat poeske het liefste mochten, hebben we die fles met die poes aan dat poeske van een serveuske gevraagd... en nadien leeg aan dat poeske teruggegeven.

Mevr. Vertommen: En gij denkt dat met al die poezen in uw botten een serieus verslag gaat gemaakt worden van Huis Kierewiet?

Frank: Van een zothuis kunt ge toch geen serieus verslag maken, he moemoeke! En daarbij nog, die van de B.R.T., he, die mogen er in de studio's zo zat bijlopen als poepeloere Zwitsers. Maar van het moment dat die spots in hun ogen schijnen zijn die mannen serieus. Doodserieus! En dat gaat ge seffens van mij ook zien. Eenmaal in beeld, ben ik zo serieus als een pastoor die in de hoogmis preekt.

Mevr. Vertommen: Ik hoop het, of het loopt hier in 't honderd.

(De reporter en cameraman op, met allerlei materialen voor T.V.-opnames: spots, camera, kabels.)

Cameraman: Hier zijn we met er mee. En waar mogen we ons circus opstellen?
Waar wilt mijnheer de directeur zijn speechke afsteken?

Mevr. Vertommen: Als ge die bureau nu eens schuin zet in die hoek daar? Dan kan de directeur daar achter zitten, en hebt ge veel plaats om met uw camera rond te lopen.

Reporter: Goed gezien, madammeke! (Klopt Mevr. Vertommen op de schouder.)
Navenant dat uwe chassis kapot is, werken uw pinkers nog goed, zeg! (Tot Wendy:) Allez, juffrouwke, zet die bureau eens zoals die verleb- berde hier zegt.

(Mevrouw Vertommen rijdt verontwaardigd naar Frank toe en blijft hem volgen, waarbij ze af en toe laat blijken dat ze hem wil inspuiten. Frank en Wendy zetten het bureau van de directeur schuin in de rechterhoek achteraan. De direkteurszetel er achter. De T.V.-mannen sleuren hun materiaal op z'n plaats en installeren de spots. Dan gaat de cameraman met stekker van elektrische draad naar linkerhoek vooraan. Hij struikelt over kabels op de grond en de stekker valt in de emmer water. Op dat ogenblik: Directeur op. Cameraman laat stekker in emmer liggen.)

Direkteur: (Op.) Hier wordt al flink gewerkt zie ik.

Reporter: (Tot Frank:) Is dat de chef?

Frank: Ja, dat is mijn papake. Hij mag toch wel eerst een wordeke plaatsen, nietwaar?

Reporter: Daar zullen we eens direkt mee beginnen. Directeurke, zet uw gat daar maar in uw fauteuil. En doe maar alsof ge thuis zijt.

40.

(Direkteur zit in zetel. Reporter neemt micro en gaat naast directeur zitten op tabouretje. Cameraman knipt spots aan. Merkt wel dat er één niet brandt, maar krijgt geen tijd om daar iets aan te doen. Tijdens dit interview probeert Mevr. Vertommen telkens heel dicht bij Frank te geraken. Maar die wiebelt vrolijk weg en weer. Wendy heeft zich dicht bij de emmer opgesteld.)

Reporter: (Tot cameraman:) Staat uw kodakske juist ingesteld, joh? Dan zijn we weg, he!

(Van hier af zeer ernstig en in feilloos Nederlands.)

Dames en Heren.

(Terwijl interview doorgaat sluipt Frank op tenen naar "Hopeloze Gevallen". Mevr. Vertommen volgt hem. Frank laat duidelijk merken dat hij het dossier "Hopeloze Gevallen" wil pikken. Blik van Mevr. Vertommen verhindert dat.)

Reporter: Vandaag zijn we te gast in de psychiatrische kliniek "Huis Kiere-wiet" waar de Heren Vertommen, vader en zoon, een driehondertal psychiatrisch patiënten verplegen. (Tot directeur:) Mijnheer Vertommen hoeveel patiënten herbergt u in uw kliniek?

Direkteur: Dat waren er gisteren 276, maar vanmorgen werd een nieuwe

patiënt binnengebracht...

Reporter: En dus, dames en heren, zijn er op dit ogenblik 277 patiënten in deze kliniek aanwezig. En, mijnheer directeur, zijn dat allemaal patiënten die gedoemd zijn tot eeuwige opsluiting, of kan er soms van genezing sprake zijn?

Direkteur: Echte genezingen hebben wij hier nog niet mogen meemaken. Maar wij hebben wel...

(Hier slaagt Frank er in de "Hopeloze Gevallen" te pakken en weg te moffelen onder zijn witte schort.)

Reporter: U hoort het dames, en heren, voor mirakels moeten wij nog altijd naar Lourdes. Maar, mijnheer de directeur, ik neem aan dat u, dank zij uw voortdurende inspanningen, toch al wel eens positieve resultaten hebt kunnen boeken?

Direkteur: Wat dat betreft zal mijn zoon, Frank, u beter te woord kunnen staan.

Reporter: Dan geven wij nu graag het woord aan de heer Frank Vertommen.

Cameraman: Stop. Wacht eens even. Ik heb niet genoeg licht.

Reporter: Dat geloof ik. Die spot daar brandt niet. (Tot Wendy:) Juffrouw- ke, steek de stekker eens in daar.

(Wendy vist stekker uit emmer water en steekt die in stopkontakt. Knal. Kreet van Wendy. Alle lichten worden gedoofd. Het moet pikdonker zijn op het podium.)

41.

Frank: O mijn trein!... AH! MIJN GAT!... (Af via archief.)

(Gestommel op het podium. Er vallen stoelen. Deuren gaan open en dicht.)

Albert: Amaai Patricia! Dat was een lange therapie!

Patricia: Ja! En een therapie met een schokeffect op 't laatste!

Direkteur: Wat is er gebeurd?

Cameraman: Oh! Een plombke gesprongen. Niet panikeren, niet panikeren.
Waar staat hier dat compteurke?

Direkteur: In de hoek van de receptie.

Cameraman: Dan zal ik dat eens gaan fixen, zie. (gestommel. Zingt:) "Wijle
zijn de manne die het licht doen branne" (af)

Direkteur: Aw! Pas toch op mamaa! Ge rijdt met uw kar over mijn tenen.

Mevr. Vertommen: Niet zagen, he! Iets op wielen heeft voorrang.

Reporter: Gene paniek mannekens. Dat is een kleine technische storing. Dat
duurt bij de B.R.T. nooit langer dan een kwartier.

Mevr. Vertommen: Zijn hier geen kaarsen en geen lucifers?

Wendy: Ge moet zo niet in mijn hand knijpen, mijnheer Frank.

Frank: Maar ik knijp niet in uw hand.

Albert: Sorry, ik dacht dat het Patricia was.

Frank: Is die hier ook al?

Albert: Oh pardon!

Frank: 't Is niks.

(De deur van het archief slaat dicht. Dan licht terug aan. Op dat moment staat iedereen met de armen vooruit tastend zoals iemand in het donker zou doen. Frank en Wendy zijn in archief. De deur van het archief is dicht. Albert en Patricia zijn op.)

Reporter: Ziet ge dat het maar een klein malheurke was. En nu moogt gij, (Duidt op Albert.) omdat ge daarstraks zo flink uw best gedaan hebt met uw POES, hier achter de bureau komen zitten. En dan zullen we eens een interviewke afnemen om duimen en vingers af te likken.

Albert: (Verwonderd:) Van mij?

Direkteur: En doe het goed, he jongen. Hebt ge al in dat boek gelezen?

Albert: Euh... ja, dat heb ik helemaal uitgelezen.

Mevr. Vertommen: En hebt ge een speech voorbereid?

Albert: Nee. (Kijkt naar Mevr. Vertommen.).... a...a...Patricia! Kom eens naast mij staan. A... a...ik heb precies nog een klein fitteke. a...a...
(Niest evenwel niet door.)

Reporter: Madameke parkeer uw karreke eens aan die kant daar. Ziet ge niet dat ge die jongen nerveus maakt. Allez circulez!

Cameraman: (Zingend op.) "Wijle zijn de manne die het licht doen branne..."

Reporter: Jefke, jongen! Laat de boel maar draaien, he!

(Cameraman filmt.)

Reporter: (Ernstig:) En, dames en heren, hier naast mij zit dan de man die op de hoogte is over de positieve resultaten die er bij de patiënten van "Huis Kierewiet" geboekt worden. (Tot Albert:) Er zijn toch positieve resultaten, neem ik aan.

Albert: Die zijn er zeker. Deze middag nog noteerden wij tijdens de analyse van twee fobieën een zeer gunstige evolutie. Een uiterst gunstige evolutie zelfs.

Reporter: Een gunstige evolutie, maar zonder hoop op algehele genezing waarschijnlijk.

Albert: Nee! Die twee zijn waarschijnlijk wel te genezen. Ik vermoed zelfs dat we nog maar één experiment moeten uitvoeren en dat ze dan als redelijk normale mensen naar huis kunnen.

Reporter: (Tot cameraman:) Knipt hier eens efkens, Jef. (Tot Albert:) Ge weet dat wij, TV-mannekes, gaarne sensatie brengen. En op dit ogenblik ruik ik een sensationele reportage à la Jambers. Zoudt gij dat laatste experiment met die twee zottekens voor de T.V. durven doen?

Albert: (Bekijkt Patricia.) Wat denkt ge, Patricia? Zou het lukken met Sinterklaas en Superman?

Patricia: GIJ kunt dat, schat.

Mevr. Vertommen: Schat?! (Haalt spuit te voorschijn en bekijkt die. Legt spuit op haar schoot.)

Direkteur: Kom er niet tussen, he mamaa! En doe zoals ik. Laat gerust uw mond openvallen van 't verschieten.

43.

Patricia: Zal ik die twee gaan halen?

Albert: We kunnen het riskeren denk ik. (Patricia af.)

Reporter: Dus, gij gaat voor de camera twee zotten genezen. Waw! Wat een sensatie!... (Tot cameraman:) Jef jong! Binnenkort heb ik ook een eigen programma op V.T.M. zoals de Paul. Ons broodje is bijna gebakken. (Tot Albert:) Laat het nu niet aanbranden, he. Het scenario is als volgt: ik zeg niets meer. Gij gaat gewoon uw gang met uw mannen. De Jef filmt alles. En morgen knippen en plakken wij een pico bello reportageke bijeen. Capito?

(Reporter stelt zich opzij op. Albert zet twee stoelen voor bureau. Mevr. Vertommen en directeur hebben mond openstaan. Cameraman steekt nu alle spots aan. Daarna komt Sinterklaas door schouw gekropen met Patricia achter zich aan.)

Leo: Goede dag brave mensen allemaal.

Patricia: Dat is nummer één. Nu ga ik de tweede halen. (Af via deur.)

(Sinterklaas gaat waardig ieder apart een zegen geven.)

Albert: Kom hier maar voor het bureau zitten, Leo.

Direkteur: Pst! Dat is Leo niet, dat is Nico.

Albert: Nee, nee. Dat is Leo.

(Direkteur laat mond weer openvallen. Leo gaat voor bureau zitten. Superman op via raam met Patricia in zijn armen)

Nico: (Tot Sinterklaas:) Dat is plezanter dan een zak speelgoed dragen, hoor vriend.

Leo: En ik vind langs de schouw binnenkomen plezanter dan die duikvluchten door de ramen.

Nico: (Stapt op bureau van sekreteresse en zet Patricia daar neer. Springt van bureau. Theatraal:) Waarmee kan ik het mensdom van dienst zijn?

Albert: Kom hier maar voor mij zitten, Nico. (Nico neemt plaats op stoel voor bureau.) Beste vrienden allemaal. Deze twee heren, Sinterklaas en Superman, hebben zowat een uurtje geleden hun kleren met elkaar verwisseld. Wat is nu daarvan het gevolg? Nico, (Wijst op Superman.) die toen de kleding droeg van Sinterklaas gedraagt zich nu als Superman. En diezelfde wisselwerking constateren we bij Leo. (Wijst op Sinterklaas.) Blijkt dat de beide heren zich op een uurtje tijd al heel goed in de hun pas toegekende rol hebben ingeleefd.

Nico: Ja, doe ik het al goed?

44.

Leo: En denkt ge van mij al dat ik een echte Sinterklaas ben?

Nico: (Tot Leo:) Ah! Hij heeft het daarstraks toch gezegd, he. Moest ik een vlinderdasje hebben, dan was ik Jos Dupré.

Reporter: Stop eens eventjes, Jef. Geen gezever he. Beweren dat die mannen zich gaan gedragen naargelang de kleding die ze dragen is flauwekul. Bullshit! Zever in pakskes. Voor zoiets moet ge bij V.T.M. zijn.

Leo: Denkt gij dat, vriendje! (Gaat statig naar reporter.) Hebt gij al eens rondgelopen met een Sinterklaaskostuum?

Reporter: Nee.

Leo: Wel, dat moet ge dan maar eens proberen. Trek uw kleren eens uit, vriendje. Dan zal ik de mijne ook eens uitdoen.

Reporter: Ik denk er niet aan.

Nico: (Springt recht. Grijpt spuit van Mevr. Vertommen en bedreigt reporter) Uitdoen zegt mijne maat! (Tot cameraman:) En gij daar. Doe gij uw kostumeke ook maar uit. Dat ga ik eens passen. Dan moogt GIJ eens Superman spelen. (Geeft spuit aan Patricia.) Hier. Houdt gij ze in bedwang. Als er ene niet meedoet, spuit ge hem maar plat.

(Patricia richt spuit op T.V.-mannen als een geweer. Albert gaat naar camera en filmt het hele gebeuren. Directeur is bij zijn mama op schoot gaan zitten. Hij en Mevr. Vertommen zijn appelflauwte nabij. Saxofonist op. Hij speelt "New-York,New-York". Indien geen saxofonist beschikbaar: achtergrondmuziek. Nico en Leo geven een bis-nummer van hun strip-tease in het uitkleden en aankleden. P.S. Niet TE lang laten duren. Reporter en cameraman doen stuntelig hun best om Leo en Nico te imiteren

Cameraman en Reporter staan na het uitkleden in bloot bovenlijf en boxersshort. Cameraman wordt superman. Reporter wordt Sinterklaas. Nico wordt reporter. Leo wordt cameraman. Na deze show saxofonist af.)

Leo: (Tot Albert:) Kom mijnheer. Ga maar terug achter uw bureau zitten. Ik

zal wel met dat machientje werken.

Cameraman: (Maakt theatrale gebaren met mantel.) Ik ben gehecht aan die apparatuur, hoor, pietluttige sterveling. Als ge het waagt van zelfs maar het kleinste ressortje te beschadigen reageer ik mijn supersonische woede op u af.

Nico: (Neemt micro.) En als ge wilt kunnen we nu het interview afwerken.

Reporter: (Vouwt de handen samen. Statig:) En als ge het goed doet, mijn jongen, krijgt ge van mij een hele grote zak met speculaas en marsepeinen ventjes.

45.

Michel: (Op.) Daar zit hij! (Tot Mevr. Vertommen:) Maar madam! Hij zit bij u, en gij zegt niks. (Dreigend tot Albert:) En nu heb ik u, he manneke. Nu pak ik u bij uwe kraag en ik laat u niet meer los.

Direkteur: (Tot Mevr. Vertommen:) Ik kan niet meer volgen. Gij nog wel?

Mevr. Vertommen: Nog een heel klein beetje.

(Albert staat recht. Kijkt bang naar Michel die langzaam en dreigend nadert.

Albert loopt naar archiefdeur. Doet deur open.)

Albert: Oh pardon!

(Albert sluit archief. Loopt terug achter bureau. Michel nadert tot vlak voor

bureau. Allen kijken verbaasd toe, behalve Patricia. Die houdt Michel even tegen terwijl ze roept:)

Patricia: Lopen schat! Lopen!

(Albert spurt naar buiten, gevolgd door Michel en Patricia.)

Leo: Dat wordt verdekke een schoon reportage, zie!

Nico: Vooruit, er achter jong, en alles opnemen. Dames en Heren, wat we

hier meemaken is nog straffer dan de spurt tussen Benoni Beheydt en Rik Van Looy. Dit is een massa-spurt.... Een massa-spurt die plaatsvindt in de gangen van "Huis Kierewiet" ....(etc. Leo en Nico af met micro en camera.)

Cameraman: (Springt theatraal recht.) Hebt ge dat gezien, Sinterklaas! Dat aards gespuis is met mijn camera weg.

Reporter: (Lijzig-kalm:) Een schelmenstreek, Superman, een schelmenstreek.

Dat moogt ge die kindertjes eigenlijk niet kwalijk nemen. Ook al zijn ze met mijn micro weg.

Cameraman: Maar ik laat dat niet gaan! Dat is tegen mijn principes! Niet het onrecht maar het recht moet zegevieren! Ik moet aan de slag. Ik moet deze zaak afhandelen. (Springt op bureau.) Ik voel van woede bovenaardse krachten in mij opkomen. (Stapt in vensterraam.) Onderuit! Werelds ontuig! Hier komt SUPERMAN! (Af via raam.)

Reporter: (Staat op. Wijst plechtig naar de hemel.) En ik zal hen daarboven tot betere gedachten brengen. (Af via schouw.)

(Albert en Wendy op, buiten adem. Lopen zonder iets te zeggen door naar archief. Openen deur en gaan binnen. Van achter archiefdeur volgt onderstaand gesprek. Mevr. Vertommen en Directeur gaan allebei met oor tegen deur afluisteren)

Albert: (Achter archiefdeur.) Oh! Excuseer juffrouw!

46.

Wendy: (Achter archiefdeur.) Blijf maar hier, met hem gaat het toch niet.

Frank: (Achter archiefdeur.) Patricia!

Patricia: (Achter archiefdeur.) Oh nee, dat kan niet!

Frank: (Achter archiefdeur.) Patricia!

Patricia: (Achter archiefdeur.) Ja, ik ben het, maar ...

Frank: (Achter archiefdeur.) Wendy, wat doet die spiegel hier?

Wendy: (Achter archiefdeur.) Hier staat geen spiegel.

Patricia: (Achter archiefdeur.) Ik heb nochtans ook de indruk dat het hier een spiegelpaleis is.

Frank: (Achter archiefdeur.) Dat moet van die pousse-café zijn... en ik heb fata morgana's van al die "Hopeloze Gevallen".

Wendy: (Achter archiefdeur.) Maar dat is niet te geloven!

(Archiefdeur gaat open. Patricia en Wendy op. Daarna Albert op. Tegelijkertijd gaat andere deur open. Lizette op. Archiefdeur wordt dichtgedaan.)

Lizette: Het is best mogelijk dat ik stoor met hier binnen te komen. Maar ik moet je spreken, Leon. En als het kan onder vier ogen. Of nee, onder zes. Onze Albert mag er bij blijven.

Direkteur en Mevr. Vertommen en Wendy: Albert!?

Lizette: Ja, onze zoon.

Albert: (Gaat naar Lizette.) Ma! Wat bedoel je daarmee?

Mevr. Vertommen: Frank doe niet onnozel! Oh... die spuit heeft nevenefekten!...

Lizette: Daarmee bedoel ik jongen, dat de directeur van "Huis Kierewiet" uw vader is. En die mevrouw daar is uw grootmoeder.

Direkteur: Lizetteke, nu vergist ge u toch een beetje hoor. Die jongen daar, dat is onze Frank! Onze zoon die WIJ grootgebracht hebben.

Albert: Nee, ik heet Albert.

Mevr. Vertommen: Oh! Had ik hem toch die spuit maar niet gegeven!

Lizette: Nee Leon. Dat is onze zoon Albert die ik met een nies-allergie heb binnengebracht.

Direkteur: Maar hier staan vier vrouwen binnen, en hij niest toch niet.

47.

Patricia: Daar heb IK hem een therapie voor gegeven. (Gaat naar Albert en omhelst hem.) Sorry, schatje. Maar ik kon er heel even niet meer aan uit.

Direkteur: En wie heeft dan dat grandioos interview weggegeven, gij of onze Frank?

Albert: Dat experiment met Superman en Sinterklaas? Dat hebben Patricia en ik gedaan.

Reporter: (Op.) Pst! Mijnheer! (Roept Albert.) Kom eens eventjes!

Albert: Neem me niet kwalijk. Maar ik geloof dat deze nieuwe patiënt me nodig heeft. Patricia, kom je mee? (Albert en Patricia af.)

Direkteur: Maar waar is onze Frank dan?

Wendy: (Wijst naar archief) Daar! Met uw dossier "Hopeloze Gevallen".

Direkteur: Wat! Met mijn dossier "Hopeloze Gevallen"! Hij is de inhoud ervan toch niet aan 't uit... lezen, zeker!...

Wendy: Ik denk het wel. Ik had toch de indruk dat hij aangeschoten... Ik bedoel "aangedaan" was.

Direkteur: (Opent archiefdeur.) Frank!

Frank: (Vanuit archief. Zingt:) Oh mein papa! Das war ein wunderschöner Mann. Oh mein papa!

Direkteur: Doe dat dossier dicht! Dat is mijn dossier!

Frank: (Vanuit archief. Zingt:) Daar mag je alleen maar naar kijken, maar aankomen niet...

Direkteur: En doe uw broek dicht.

Frank: (Vanuit archief. Zingt:) Ik ben de sigaar!... Hier is mijn sigaar!

Direkteur: Waar gaat dat met die jongen eindigen?

Frank: (Vanuit archief. Zingt:) Wij komen allen, allen, allen in de hemel... omdat we braaf zijn....

Direkteur: En kom nu uit het archief uit. Ik heb een verrassing.

Frank: (Komt op handen en voeten uit archief. Zingt:) Mien waar is mijn feestneus, Mien waar is mijn neus, waar is mijn feestneus gebleven... (Staat waggelend op.) Oh!... Kijk daar eens!... Het lief van Sinterklaas is er ook!...

Direkteur: Dat is het lief van Sinterklaas niet, dat is MIJN lief, en UW moeder.

48.

Frank: Mijn moeder!... Tiens, tiens, tiens! Zijt gij dat poppeke waar onze pa zo graag mee speelde?... Awel pa!... Ge hadt gij een goeie smaak in uwen tijd. Dat had ik van u niet gedacht. (Pakt Lizette vast en walst. Zingt:) Over vijftwintig jaar, zal ik jou nog steeds beminnen, ook al hebben we grijs haar, maar we blijven jong van binnen.

Direkteur: (Komt tussenbeiden.) Ik denk dat het beter is dat jullie later met elkaar kennismaken. Ga gij maar eerst naar de infirmerie en neem er een Alcazelskerke in.

Frank: Ik zou liever met mijn trein gaan spelen. (Gaat zingend naar archief.) "In een klein stationneke, 's morgens in de vroegte..."

Direkteur: (Legt hand op Franks schouder.) Nee Frank. Als ge nu doet wat ik zeg, dan ga ik morgen met u naar een ECHT station. Naar het station van Mol, waar Lizetteke's vader stationchef is. En dan vraag ik daar een VASTE job voor u.

Frank: Een vaste job! In een station! (Tast aan zijn hoofd.) Ik geloof dat ik te veel gedronken heb. Ik ga een Alcazelskerke innemen! (Af.)

Mevr. Vertommen: Ge gaat onze Frank toch niet in een station laten werken, zeker!

Direkteur: En waarom niet mamaa!... Onze Albert is de man die we hier nodig hebben. Die is bijna psychiater en voelt zich hier thuis. En hij zal zich hier nog beter thuisvoelen als... (Tot Lizette:) Wilt ge met me trouwen, Lizetteke?

Lizette: Als het mag van uw mamaa, heel graag.

Direkteur: Mijn mamaa heeft hier niets in de pap te brokken. Ik zie u graag. Ziet gij mij graag?

Lizette: O ja Leon, al meer dan 25 jaar!

Direkteur: Wat zullen wij gelukkig zijn, Lizette. Gij en ik en onze twee zonen... en mijn mamaa zal ik wel bijvlijzen. Als 't moet op die sofa daar.

Lizette: Eigenlijk had ik je nog iets willen vragen, Leon.

Direkteur: Gij moogt vragen wat ge maar wilt Lizetteke, ik doe alles voor u.

Lizette: Zoudt gij vader willen zijn van drie zonen?

Mevr. Vertommen: Kunt ge niet wachten met uw intieme gesprekken tot ik buiten ben?

Direkteur: Maar GA dan buiten! (Helpt Mevr. Vertommen af.)

49.

Wendy: Ik ga ook weg, mijnheer directeur. Maar ik kom niet meer terug. Ik geef mijn ontslag. 't Is hier een zothuis! (Af.)

Direkteur: En zeg het nu eens Lizetteke, wat moest ik doen?

Lizette: Ik vroeg of gij vader wilde zijn van drie zonen?

Direkteur: Mijn lief, sexueel geobsedeerd Lizetteke! Natuurlijk gaan we daar werk van maken!

Lizette: Als ge er nog werk gaat van maken kunnen het VIER zonen worden. Want gij ZIJT al vader van drie zonen!

Mevr. Vertommen: (Achter deur:) WABLIEFT!... Ohhhh!

Direkteur: (Opent deur.) Mamaa! Gij hebt staan luistervinken!... Mamaa!...

(Brenge rolstoel met bewusteloze Mevr. Vertommen binnen.)

Direkteur: Ocharme, mijn mama is van hare Sus gevallen! W...w...wat hebt gij daar gezegd, Lizetteke?

Lizette: Dat gij nu al vader zijt van drie zonen.

Direkteur: D...d...DRIE!... (Laat zich op stoel vallen.)

Lizette: Vijfentwintig jaar geleden heb ik een drieling op de wereld gebracht. Gij zijt de vader van Frank, Albert en Dokus.

(Mevr. Vertommen komt bij.)

Direkteur: Wie is Dokus?

Lizette: Dat is onze derde zoon, Leon. En over Dokus wou ik nog met je spreken.

Direkteur: Zeg het maar, Lizetteke. Ik kan er nog altijd tegen.

Lizette: Omdat gij onze Albert zo goed en zo vlug van zijn fobie afgeholpen hebt, wou ik vragen of gij onze Dokus ook zou willen opnemen in "Huis Kierewiet".

Direkteur: En wat scheelt er met onze Dokus, Lizetteke?

Lizette: Hij heeft een fobie.

Mevr. Vertommen: Leon! Leon! Wanneer gaat gij nu eens iets normaal op de wereld zetten!

Direkteur: Omdat ge het zo schoon vraag beginnen Lizetteke en ik morgen al met een nieuwe produktie, maaaa!... Maar eerst gaan we iets aan onze Dokus doen. Wat scheelt er aan onze Dokus, Lizetteke.

50.

Lizette: Ik zal hem eens gaan halen. Hij zit in de auto. (Af.)

(Mevrouw Vertommen snottert. Veegt neus af met mouw.)

Direkteur: Kunt gij uw neus niet aan een zakdoek afvegen?

Mevr. Vertommen: Ik heb geen zakdoek bij.

Direkteur: Ga er dan een papieren halen in de infirmerie.

(Mevr. Vertommen af.)

Direkteur: Drie zonen!... Ik ben vader van drie zonen!... En alle drie hebben ze een fobie!... Zelfs zonder patiënten heb ik werk in mijn winkel.

(Lizette op met grote boodschappentas, en Dokus.)

Direkteur: Ik zie het al, dat is onze Dokus. Maar bekijk dat nu toch eens, hoe schoon die mannen allemaal op mekaar trekken!... En Dokus, ik heb gehoord dat gij ergens last van hebt.... een fobie of zo?

Dokus: J...j...ja... m...m...m...mijnheer.

Direkteur: (Tot Lizette:) Is het omdat hij doddelt?

Lizette: Nee, dat doddelen stoort me niet. Dat ben ik al gewoon geworden. Maar hij is allergisch aan vrouwen.

Direkteur: Dat had ik al kunnen denken. En hoe werkt hij die allergie uit,
Lizetteke, ook met niezen?

Lizette: Nee, als Dokus een vrouw ziet....

(Mevrouw Vertommen op. Snuit in papieren zakdoek.)

Dokus: E..e...e...e.. een vr...vr...vr..vrouw!...h...h..help!.. m..
m...ma!...

(Lizette opent booschappentas en haalt pispot er uit. Plaatst die tussen benen
van Dokus.)

Dokus: (Doddelt:) M.Ma.... ik d.doe het weer!

(Via apparaatje vloeit straaltje water in pispot.)

----- DOEK -----